

Terapi Günlükleri 4

Çağla Everest, 23 Eylül - 13 Ekim 2019

“Hayat ileri bakarak yaşanır,

Geriye bakarak anlaşılır.”

Kierkegaard

23 Eylül 2019, Pazartesi

Cuma akşamı evimdeydiler. Çok düşündüm, acaba değillerdi, terapistimin dediği gibi geçmiş travmalarımın hatırladıkça bedenimde oluşturduğu duyular mıydı yaşadıklarım diye. Koca bir hayat boyunca yaşamımın bir kısmını acıya katlanamayarak orada değilmişim gibi yaşamışım. Hâlâ inanmakta zorlanıyorum. Ya bu korku? Hatırladıklarım öyle tutarlı ve duygusu öyle gerçek ki! 45 yıldır anlayamadığım için çıldıracak hallere geldiğim, sakince anlamaya çalıştığım, türlü şifa yöntemine, eğitimine, kitabına, ustalara, uzmanlara başvurduğum halde karmakarışık, anlamsız ve boşluklarla dolu hayat hikayem yeni bütünleşmeye başladı. Tüm davranışlar, sözler, seçimler, en çok da acımasızlık, yalnızlığım, çocukken bile acılar içinde kıvranmaya alışmışlığım, ah çocuğumun henüz

bir yaşına basmamışken nedensiz bağışıklık sistemi çökerek geçirdiği Kawazaki hastalığı... Yavrum, çocuğum, masumum, biriciğim... Ateşler içinde yatmıştı, günlerce, dudakları çatlamış kanamış, gözleri kan çanağına dönmüş, benim biricik sağlıklı çocuğum nasıl bağışıklık sistemi çökerek, sebebi bilinmeyen bu korkunç hastalığa yakalanmıştı? Evimiz sağlıklı besin, temizlik ve şifa eviydi. Her gün yarım gün bir kadın geliyordu. Eve aldığım her şey organikti, yine de sirkeli sularda bekletirdim. Doktor Altıncı Hastalık sanmıştı önce. Bu yüzden üç gün evde sürekli ateşle geçirmiştik. En uzun uyuma süremiz yarım saatti. Ağlayarak ateş içinde uyanıyordu sonra. Hastaneye yattığımızda ben de tedavi görecektim. Üç gün yatmıştık hastanede. Doktor immuglabin verip bağışıklık sistemini yükseltmiş, öyle atlatmıştı çocuğum hastalığı.

Kimseye haber vermemiştim. Bir tek Atlas'ı aramıştım. O da iş gezisinde mi neydi.

“Sakın annemlere söyleme, sakın kalmak istiyorum,” demiştim, kimseye haber vermemesini rica etmiştim. Söylememiş.

İlk üç gün boyunca evde ateş içinde yanarken Bilge, bazı şeyler sayıklamıştı. Sanki başka bir dilde, latince gibi bir şeyler. Bir şeyler söylüyor ve sonra sürekli İ ile başlayan bir şeye bağlıyordu. “İlya mı? İlya ile mi konuşuyorsun rüyanda tatlım?” dediğimi hatırlıyorum. İ... İbita mı diyordu acaba o da? Ne ki bu? İlya ara sıra görüştüğümüz bir arkadaşımın kızı, Bilge ile aralarında yirmi gün fark var. İlya. Beni onaylamıyor, ısrarla tekrarlıyordu. Belki duyamıyordu bile çocuğum, sadece sayıklıyordu.

Hastalanmadan önceki gün ne kadar çok ağlamıştı. Benim yavrum Ankara'dan dönüp Kızıltoprak'ta babamın bizim için aldığı eve yerleştikten sonra ne çok ağlamıştı. Çıldıracağım. Nasıl anlamamışım! Allahım... Nereden bilebilirdim? Bilmeliydim! Kendimden bilmeliydim, KENDİMDEN!!! Onu koruyamadım. Çocuğumu, yavrumu koruyamadım. 10 yıldır Everest ailesinin tüm erkekleri tarafından taciz ediliyor. Dissosiyatif Amnezi yaşayan hasta annesinin yanı başında üstelik bazıları. Tabii ki sesi cılız çıkar, tabii ki onu koruyamayacağıma inanır. Koruyamadım çünkü, KORUYAMADIM!

Baran'ın oğlu Bahadır da aynı yaşlarda Kawazaki hastalığı geçirmişti. Annem mesaj yazıp haber vermişti. Hemen aramıştım Zeynep'i. Şaşkınlığını, sesindeki dolaşan şüpheleri, paniği, telaşı hatırlıyorum. “O kadar iyi beslememe rağmen,” demişti. “Ben de,” demiştim.

Zeynep'e çok önceleri, “Babamın beni taciz ettiği çıkıyor aile dizimlerimden,” dediğimde söylediği ilk şey şu olmuştu: “Ya Baran? Baran'a da bir şeyler yapmış olabilirler mi?”

Şaşırmıştım. “Sanmam,” demiştim. Kardeşimin eşinin onu bu kadar önemseydiğini, aklına ilk gelenin o olduğunu görmek sonra ne zaman düşünsem beni mutlu etmiştir. Bir de hastalık zamanı telefonda konuştuğumuzda sesindeki panik, korku. Korku. Şimdi anlıyorum bunu. Korkuydu o. Ah Zeynep, evet, artık biliyorum, Baran'a da yaptılar, ona da. Ne durumda olduğunu bilmiyorum, bilinci ne halde, ama

bugün o da çocuğunun taciz edilmesine aracı oluyor olabilir, hatta hâlâ taciz ediliyor belki. Belki de senin yanı başında. Bunca şeyden sonra Everest soyadlı birine nasıl güvenilebilirim?

Zeynep, belki sen de dissosiyatif amnezi yaşıyorsun, hiçbir şey hatırlamıyorsun. Olabilir mi bu?

Bu ailenin bütün kadınları yaşıyor bunu. Sen de Sümeyye gibi olabilir misin? Özellikle dissosiyasyona yatkın kadınları seçiyorlar. Bana benzeyen kadınları! Amcamın projesinin bir parçası bu. Çocukluğumdan beri benim üzerimde deneyip uzmanlaştıkları her şeyi, benim gibi dissosiyatif eşler bularak devam ettiriyorlar. Bunun için belirledikleri küçük, önemsiz istismar denemeleri ve sözel testleri bile olabilir.

Bu ailenin bütün çocukları sürekli tecavüze uğruyorlar. Şu anda bundan o kadar eminim ki. Kadınlar hizmet ediyor, sonra da unutuyorlar. Çocuklarımızın yüzde yüz sağlıklı beslenmesine, itinalı özenli bakımına, kusursuz eğitimine adıyoruz kendimizi ama bunları bile ne niyetle yapıyoruz bilmiyorum artık.

Cuma gecesi... Evimdeydiler! Farkındalığım bir nebze arttığı için tüm gece uyanıktım neredeyse. Misafir odasındaki iki kişilik yatakta Bilge ile birlikte yatmıştık. O uyuduktan sonra kalkıp odanın kapısını içeriden kilitlemişim. Yatağıma çakılı bir halde saat başı uyanıp başucumdaki saatlere bakıyor (uyanmadığımız için iki saat deniyorum birkaç gündür), sonra ilginç bir zorlukla dönüp çocuğuma bakıyor, sürekli açılan üstünü örtüyordum. Birden koluma bastırıldığını fark ettim. Yüzüstü yatıyordum. Kolum yastığın üzerindeydi, bir güç onu bastırıyordu. Korku içinde baskıyı üzerinden atmak için kolumu yukarı doğru ittirdim. Baskı aniden kalktı. Vajinamdaki dokununca acıyan hassaslık, üzerimde hissettiğim o tuhaf uyuşturucu etki ancak bir gün sonra azaldı. Tuvalete gittiğimde fark ettim ki oram şiş, elleyince acısı azalmış fakat kocaman bir sivilce oluşmuş. Yıkandım, kremlendim. Ağlayarak yitip gitmekle çocuğum için ayakta kalmak arasında iplerimi ustalıklı yöneterek beni yaşatan kuklacı bir benliğim olmalı.

Kimi arasam diye dört döndüm evde. Bir iki kişiyi aradım. Öylesine sohbetler ettik. Anlatmadım, kendi döngülerinde, bize bir hayırları olamaz. Aramaya devam ettim. Serap açar açmaz, “Ben de seni aramayı düşünüyordum. Size mi gelsek acaba?” dedi. “Evet, hadi gelin.” Geldiler. Bilge ile Serap’ın kızı Nehir çok anlaşıyorlar. Bilge Nehir’e gıcık oluyor biraz. Cın gibi müthiş bir kız çocuğu oysa. Gece karanlıkta Nehir bahçede kalmakla ilgili şöyle bir cümle kurdu: “Gece gece karanlıkta ne işim var benim bahçede!” Bilge çok şaşırdı. “Biz de bahçedeyiz,” dedik Serap’la. Onlar oynadılar, biz yürüdük sitenin içinde. Anlattım.

“Ben Batı’yı hatırlıyorum,” dedi, “Biz sizde kalırken gelmişti. İçeri girmişti sohbet etmiştik. Fazla kalmamıştı, hemen gitmişti. Hemen gitmesine şaşırmıştım.”

Seraplar bizde çok kalmıştır. Nehir’in doğumunu birlikte beklemiştik. Doğum gecikmeseydi ebe ile bizim evde doğuracaktı. Gecikince hastanede doğurmuştu.

Cumartesi günü Çekmeköy’de bir özel hastaneye gittim.

“Bana bir madde verilmiş olabilir,” dedim doktora.

“Nerede?” dedi.

“Evime girmiş olabilirler.”

“Kapıda zorlama var mı?”

“Hayır.”

Allahım nasıl anlatılır böyle bir şey? Ailem... Saçmaladığımı düşündü. Girişte yaptırdığım kaydı sildirdi, gönderdi beni.

Bugün pazartesi ve sigara içince bedenimdeki madde her neyse, sanal veya gerçek, hâlâ tetikleniyor, başım dönüyor, kalbim çarpıyor, titriyorum.

Deli gibi sigara içmek istiyorum hatırlamalar başladığından beri. Yeniden başladım sigaraya.

24 Eylül 2019

Ah annem. Annem... Hayatım boyunca ilk defa içimden gelerek, “Annem,” diyorum. “Anne,” değil!

“Anne,” derdik hep. Kardeşim yıllar önce “Annem,” demeye başlamıştı.

“İnsanlar anne babalarından bahsederken ‘annem’, ‘babam’ diyorlar. Biz ‘anne’, ‘baba’ diyoruz. Hiç fark etmedin mi?” demişti. Onun sayesinde fark etmiştim.

Farkında olmadığım, bilmediğim öyle çok şey varmış ki. Var ki.

Anneme duyduğum öfke, soğukluk ve mesafe, çocuğumun bana karşı duymaya başladığı olumsuz duygulara nasıl da benziyormuş! Yıllardır...

Bir bebeklik anısı geldi terapi seansımda, oradan yola çıkıp çalıştık. Yere düştüğümü hissettim bir fiçı gibi. Kollarım, bacaklarım çaresiz, hiçbir işe yaramayan, henüz gelişmemiş şeylerdi. Ona hep öyle kızgınım ki hızlıca annem beni yere attı sanıyorum önce. Birden babam annemi savurup atıyor bir tarafa. Beni alıp odaya kapanıyor. Annem kapıya vurup duruyor, ağlıyor, bağırıyor. Beni babamdan kurtarmak için çırpınıyor. Kapıya inen yumrukları çaresizlik içinde diniyor bir süre sonra. Yere çöküyor herhalde. Ağladığımı duyuyorum. Annem bunları yaşarken babam beni yatağa koymuş üzerime doğru uzanmış, elleri tüm bedenimde, hiç durmadan konuşuyor benimle. “O bizi anlayamaz,” diyor, “bu öyle güzel, öyle doğru bir şey ki, o bilemez, anlayamaz...” Elleri, dudakları, penisi, spermi her yerimde. Gözlerimi tavana dikmişim, çaresizce tavanın beyazlığını izliyorum. Elleriyle spermini bedenime yayıyor. Sonra hızla kapıyı açıyor, annemi yerden kaldırıyor, bana doğru savuruyor, “TEMİZLE! Temizle şunu, ÇABUK!” Annem ağlaya ağlaya temizliyor beni, yumuşacık dokunuyor, sanki zamanı, olanları geri döndürüyor, temizliyor! Babam bağırıyor, “Çabuk, çabuk, çabuk!” Bir hayvan gibi gelip annemin üzerine abanıyor, altını çıkarıyor parçalayarak, arkadan beceriyor onu.

Art arda art arda istiyor babam. Nasıl olabilir bu? Hep şaşırmışımdır. Bir kez seviştikten sonra duran, sohbet eden erkeklerden hoşlanırım ben, bu yüzden demek.

“Annen çok acılar çekmiş, seni koruyamamış, yapamamış,” diyor terapistim, “kendi ailesinde de ciddi birtakım sorunlar yaşamış olabilir.” Bu yüzden böyle bir adamla evlenmiş olabilir.

Annem... Zavallı annem... Şimdi anlıyorum birçok şeyi. Sen beni korumaya çalıştın hep, bir türlü beceremedin ama. Ne kendini ne beni koruyabildin. Sonunda kendimizden de birbirimizden de nefret ettik anne. Yapabileceğimiz tek şey kalmıştı: Unutmak.

Beni anneanneme bırakırdın. Dedem yoktu, neredeydi bilmiyorum. İş seyahatlerine giderdi belki. Anneannemle baş başaydık biz. Göztepe'deki evlerinde. Bana kitap okurdu anneannem. Gece uyandığımda uyandığım için sevinir, yine kitap okurdu. “Kibritçi Kız” masalını çok severdik. Başucunda bir kutu kibrit olurdu anneannemin. Kutuyu sallarsa, sonra içinden çıkardığı kibriti kutuya sürüp alevlendirir, sönene kadar alevine bakıp hayal kurmamızı isterdi. Bayılırdım bu oyuna. Sonra anneannem birden öldü. 55 yaşındaydı. Gizemli bir şekilde ölüverdi!

Cenaze sonrası Bayramoğlu'ndaki yazlığa gitmiştik. Annemin tekli koltukta dizlerini çenesine çekip bacaklarına sarılmış sarsıla sarsıla ağladığını hatırlıyorum. Babam bana bakıyor, gülüyordu. “Nasıl gülersin böyle bir durumda? Annem ağlıyor, görmüyor musun?” demiştim kızarak. Babam ayağa kalkıp anneme doğru yürümüş, elini omzuna koymuş, ama annem aniden itmişti onun elini. Babam bize bakıp kardeşimle beni çağırmıştı.

Hep birlikte sarılıyoruz anneme. Annem elimi tutuyor. Sıkı sıkı, öbür elini de koyuyor. Şaşırdığımı hatırlıyorum. Baran ve babam değil, hatta babamın elini itmişti, benim elimi tutup sıkıyordu, benim. Bir çocuk annesinin elini tutup sıkmasına neden bu kadar şaşırsın ki?! “Çağla,” diyor annem, babam hareketleniyor birden, “Hiçbir suçu yoktu onun,” diyor, ağlıyor ağlıyor. Babam annemin sırtını sıvazlıyor. Annem diğer eliyle elimi sıkıca tutan elimi okşuyor. Sakinleşiyor yavaşça. Yüzünü siliyor, sümkürüyor. “O çok iyi biriydi,” diyor, “Biraz farklıydı ama çok çok iyiydi.”

Kardeşim doğduğunda babam askerdeymiş. Babama telgraf gelmiş, “Baran doğdu,” diye. Komutanı Baran'ın bebek olduğuna inanmamış, gitmesine izin vermemiş. Babam da kaçmış, öyle gelmiş. Bana kocaman pelüş pembe panteri o zaman getirmiş. Annem hep o geceden bahseder. “Babanı öyle özlemişsin ki o gece sabaha kadar onun kucağından inmemiştin.” Bir çocuk neden sabaha kadar oturur? 2,5 yaşındaydım.

“Bunu çalışabilir miyiz?” diyorum terapistime.

Hatırladıklarım gittikçe kötüleşiyor. Ben babamdan kurtulmaya çalışıyorum, o zorla donumu çıkarıyor, “Kaçma,” diyor, bedenimi bedenine bastırıyor, eliyle oramı ovuyor, arkadan içime girmeye çalışıyor. Beni zevk almaya zorluyor. “Güzel değil mi ha? Hadi bak nasıl zevkli! Çok çok güzel, evet.” İçime giriyor. Arkam acıyor ama ön tarafımdan bir zevk alıyorum ve orgazm oluyorum. Annemi görüyorum birden o sırada, dehşet içinde bana bakıyor. Utanç içindeyim. Annem bana doğru yürüyor, babam yine aynı şeyi söylüyor, “Temizle!”

“Bebekliğini çalışmalıyız, oradan başlamalıyız,” demişti terapistim.

“Ne gerek var, ha bire beni taciz etmiş işte,” demiştim.

Bebekliğimden beri babamın yaptıklarını sevgi olarak kodladığımı, bunu silmemiz gerektiğini söylüyor sürekli. Doğru bu. Babamı zerre tanımıyorum, tanımıyormuşum. Bunların hiçbirini bilmiyordum. Hatırlamıyordum daha doğrusu. Tek kızabildiğim beni dövdüğü zamanlardı, onu da affetmiş, geçmiştim. Geriye gözlerimi kamaştırarak tuhaf bir şekilde beni rahatlatan, banka hesabıma bugüne dek asla kazanamadığım kadar çok para akıtmış tatlı yüzü kalmıştı.

“Beden Kayıt Tutar” kitabı hatırlayışlarımı öyle anlaşılır açıklıyor ki. Daha hızlı okumak isterdim ama okumaktan, hatta yazmaktan bile korkup geri durduğum anlar oluyor.

Bir de anneliğim... Bir an önce tüm bunlardan sıyrılıp anne olmam gerek benim. Yapamadığım anneliği telafi ederek.

Konservatuvar’da dersler çok geç bitiyor. Bazı günler 19:00’a doğru. Tüm gün yazıp okuyabiliyorum. Akşam anneyim. Uyanık ve bilinçli miyim diye sürekli tetikteyim.

İki gün önce Bilge’nin babaannesini arayıp çağırdım. Sonra da babasını aradım, onu da çağırdım. Geçmişin küskünlüğünü hemen atamadılar üzerlerinden sanırım. Ne kadar korktuğumu neler olduğunu da bilmiyorlar. Hemen gelmediler kısaca. Yarın geliyorlar.

Bugün bir güvenlik şirketinden gelecekler. Günlerdir internetten bakıyorum, bir türlü harekete geçemiyordum. Bir tanesinin sayfasında küçücük bir kutuya numaramı giriverdim. Hemen aradılar, akşam eve vardığımızda da gelmişlerdi. Bu ne hız!

Gelen zat fazla güven verici, babacan neredeyse. Güvenmeli mi?

“Kamera koymaya gerek yok,” diyor, alarm sistemi yeterliymiş. Yine de bazı müşteriler istermiş, tabii ki kurarlarmış. Göbekli, kelli felli, parmakları kıpırtısız, el hareketi bol bir adam. Ayrıntılı bir video seyrettirmek istiyor bana. Yarısında, elime tutuşturduğu tableti geri uzatıyorum. Seyretmiştim. İnternette de var aynı. “Ben sizin güvenlik danışmanınızım, numaramı kaydedin,” diyor. Kelli felli göbekli. Genç olmadan tamamlanmış bir süreç sanki. Sıcakkanlılığı, erken verilmiş, teslimiyet içeren kararlılıktan sebep. Hiç sormuyor neden kurduruyorum sistemi. Gözleri kocaman kocaman. Peş peşe müşteri hikayeleri sıralıyor. Benden daha endişeli, korkak müşteriler anlatıyor. Rahatlatıyor beni. Öte yanda nasıl bir korku içinde olduğumun gayet farkında, yoksa niye anlatsın bu kadar. Ben de farkındayım. Kendisini bile sorguluyorum. Hayatımda ilk defa tanımadığım birilerinden evimin içinde olabileceklere karışması için bu kadar büyük bir destek almaya böylesine yakınım. Bu adamın nasıl biri olduğu önemsiz. Babamın sesini duyuyorum zihnimde,

“Kim olduğu, nasıl biri olduğunun ne önemi var. Sen kurdur sistemini. İşine bak.”

Böyle derdi. Alacağını al sen, ne uğraşıyorsun kim vermiş, nasıl biri! Makyavelisttir babam. İlk öğrendiğim felsefecidir. Tek cümleyle özetlemişti babam, “Sonuca giden her yol mubahtır.”

Alarm sistemi, kamera... Ne istesem, nasıl istesem kurdurtacak. Sorularım var. Tok sesiyle seri anlatıyor. Kolayca ikna oluyorum. Yanıtlarken sesini alçaltıyor, göbeğinin üzerinden bana doğru eğiliyor, az ama, kararında. Söylediklerine karşılık ne dediğim önemli değil, başladığım her cümle ile

gevşeyerek geriye doğru genişliyor. İşini iyi yaptığı bir gerçek. “Montaj için gelecekler,” deyip gittiğinde irkiliyorum. Araştırmakla harekete geçmek arasında ayağıma takılıp beni yavaşlatan ağır bir haldeydim. Gelenleri de göreceğiz. Ne önemi var gelenlerin! Yol almalıyım. Haklısın baba. Senden öğrendiğim bir şey daha. Güvenlik görevlisinin ardından kapıyı kapatmış holde duruyorum, ağlıyorum.

Kamera da taktıracağım. Ve alarm. Ne yabancı şeyler bana! Hele babamın parasıyla!

Uyuyamıyorum geceleri. Sürekli uyanarak nereye kadar dayanabilirim? Kendimden korkuyorum. Kimseyi eve alıyor muyum?

Dün gece Bilge yatağını ıslattı. Uyandırıp üstünü değiştirmek istedim. 11:30’dı. Uyanmadı. Bir pijama altı aldım, o uyurken değiştirmeye çalıştım. Elimi ıslak donuna değdirdiğimde gözlerini araladı, “Değiştirelim canım, ıslatmışsın, pijama altı getirdim,” dedim. Dönüp uyumaya devam etti. Vazgeçtim, yorganı ters çevirip örttüm, yanına kıvrıldım. Gece boyunca bir kez daha kaçırdı. Çiş içinde birlikte uyuduk. Neler oluyor?

25 Eylül 2019

Terapistimin önerisine uyarak bir psikiyatriste gittim. Yaklaşık 13 yıl önce uyuşturucuyu bırakmamı sağlayan Dr. Özgür Öztürk. Prof. olmuş. Yıllarca her mailime, soruma yanıt vermiştir. “Güvendiğin biriye ona git,” demişti terapistim. Seansı 850 TL olduğu, internetteki bütün fotoğraflarında kollarını kavuşturup önünde bağladığı, dışarıya karşı sıkı sıkı kapanmış fotoğraflarına rağmen gittim. Ne de olsa başarılı olabilmek için kendini korumalı. Yoksa nasıl başarılı olacak? Hastanın yaşamını imkansızlaştıran en yoğun duygusunu yakalayıp ilaçla tedavi mi onun başarısı? Benim uyuşturucuyu bırakmamı sağladı ama hayatım ondan sonra çok değişmedi. Yapmak istediğim onca şeye rağmen hiçbir şeyde başarılı olamadım. Acılar içinde oradan oraya savrulup durmaya devam ettim. Dediğim gibi, yine de her zaman cevaplamıştır ne yazarsam yazayım.

“Çocukken Bayramoğlu’ndaki yazlıkta geceleri bahçedeki ağacı odama girip beni bıçaklayacak bir Azrail olarak görürdüm. Annemleri uyandırır, onların yanında uyumak isterdim. İzin vermezlerdi... Amcamlar üst katımızdaydı.”

“Hep vardı yani?” diye sordu. Bacak bacak üstüne atıyor.

“Ne?” dedim.

“Korkuların, kaygıların. Çocukluğundan beri vardı.”

“Evet,” dedim, “Her zaman.” Hiçbir zaman şu anda olduğu kadar çok değildi ama. O da bilmeli bunu aslında.

“Ot seni rahatlatıyordu o zaman, kaygılarından arınıyor rahatlıyordun. Bu yüzden kullanıyordun.”

“Evet, tabii ki, hem de nasıl rahatlıyordum.”

“Sende kaygı bozukluğu var,” dedi sevinçle. Arkasına yaslandı, nasılda kendinden emin.

Ben de arkama yaslanmak istedim, koltuğun ucuna ilişmiş, anlaşılmak için yalvarır gibi mi duruyorum?

“Profesör olmuşsun ve tüm yapabildiğin bu mu doktor? Kaygı bozukluğu diye tanı koyup geçmek?”

“Ne yapmalıyım?”

“Bu kaygının sebebine bakmaya ne dersin?”

Sessizce bakıyor bana.

“Ailem... Sence harika insanlar mıydı? Sana onları tanıdığın için geldim.”

“Hayır, değillerdi.”

“Ben apandisit ameliyatı olduğumda, çocuğum neden babam ve kardeşim onu evden alıp hastaneye getirdikten sonra okulunda herkesin, yüzünde pipi var, diyerek onunla dalga geçtiğini söyleyerek kriz geçirdi?” Bunun tarihini kontrol edeceğim.

“Bu ilginç gerçekten.”

Onu ikna etmek zorundaydım. Çok üzüldüm birden. Ve birden korktum. Ya o da onlardansa?

“Annemle babam seni nasıl bulmuşlardı?” diye sordum.

“Sen hastaneye yatmıştın,” dedi. İnanılmazsın doktor.

“Hayır, hastaneye yatmamıştım. Uyuşturucu konusunda çok iyi olduğunu söyledikleri için sana gelmiştik. Seni hastanede bulabileceğimiz söylenmişti herhalde. İlk oraya gelmiştik. Sonra da özel muayenehanende seanslara başlamıştık.”

“Bunlar eğer sendeki paranoid bir çekirdekten kaynaklanıyorsa... çünkü bunlar çok ciddi ithamlar. Oğlunu hiçbir pedagoga gösterdin mi? Profesyonel bir gözle bakılmalı.”

Bir iki terapist denememizi anlattım. Hiçbir işe yaramamıştı.

“Hayatta en iyi yaptığım şey basitleştirip, netleştirmek. Hadi öyle yapalım. Bilge için bir randevu alalım önce... Bu kaygı durumu için de bir şey yapmalıyız.”

Bilge için birlikte çalıştığı çocuk psikiyatristinden randevu, bana da rahatlatıcı bir uyku ilacı reçetesi yazdı. Cedrinex 100mg.

“Uyanıp durmaya devam edersen 200, 300 de alabilirsin.”

Sağol doktor.

29 Eylül 2019, Pazar

Bir gece iki çocuğu olan bir arkadaşım da kaldık. Bilge çok sevindi. Bir gece kızıyla birlikte Serap geldi, bizde kaldı. Ertesi gün birlikte bir gösteriye gittik. Her şey çok güzeldi. Alıştığımız normal bir etkinlik içinde olmanın keyfi, gösterinin sonu haber veren ve iyice iyimserleşen havasında birden geri çekildi. Ayrılma vakti yaklaştıkça, eve yalnız başımıza döneceğimizi, gece yalnız olacağımızı düşündükçe bedenimden aşağı dalga dalga korku inmeye başladı.

“...travmaya maruz kaldıktan sonra, kişilerin istemsiz bir şekilde, travma ile ilişkili belirli hareketleri, duyguları ve duyuları tekrarladığını açıklıyordu.” Beden Kayıt Tutar, sf.178

“Bunu bir anı olarak değil bir eylem olarak tekrarlamaktadır, elbette, bunu tekrar ettiğini bilmemektedir ve sonunda bunun onun hatırlama biçimi olduğunu anlarız.” Beden Kayıt Tutar, sf.181

Ben bilmeden hangi hareket ve eylemleri tekrarlıyorum? Yıllarca onları yaşamıma aldım. Sinir bozucu ve yıpratıcı olmaktan öte hiçbir kötülük yokmuş duygusuyla onlarla buluştum, evlerine gittim, evime çağırdım, daha çok görüşmek için aradım. Aileydi onlar. Her ne olursa olsun: Aile!

Artık benim tek ailem canım çocuğum ve benim. Babaanne ve babası gelecekler mi?

Kendime nasıl güvenebilirim?

Onca güvenliğe, kilide, önleme rağmen ya gece kalkıp bilinçsizce kapıyı açıyorsam? Ya arkalarından kapıyı kilitliyor, alarmı kuruyor gece yatmadan aldığım tüm önlemleri bir bir kaldırıp yeniden aynı şekle getirip bırakıyorsam? Bunları yapıyor olabilir miyim? Hâlâ evime geliyor olabilirler mi?

Hatırladıklarım... Ben... O anılardaki, bedenimde, zihnimde, anılarımda hatırladığım kişi 'ben'im. Yine de ben miyim gerçekten? "Bir ben vardır benden içeri" sözünün böylesine başkalaşabileceğini bilmezdim. 45 yıldır tanımadığım bir ben var benden içeri, gerçek bir ben, yaşamımın benden gizli kalmış kısmını yaşayan ilk ben.

O gece Serap ve kızından ayrılıp eve dönerken korkudan ne yapacağımı bilemez bir haldeydim. Kızının ertesi gün okula gitmesi gerektiği, gelemeyeceğini bildiğim halde ayrıldıktan on dakika sonra arabayı kenara çekip Serap'ı aramış, bizimle gelmesi için bir kez daha çekinerek teklif etmişim. Zorlamanın anlamsızlığının farkında, anlayışla karşılayıp telefonu kapattıktan sonra arabanın içinde korkudan donmuş bir halde devinimsiz kalakalmışım. Arabayı tekrar çalıştırıp eve gitmeliydim. Kontağı çevirip zorla yola koyulmuştum. Korkudan tir tir direksiyon başında odaklı kalmaya çalışır Bilge'ye normali oynamaya yarılırken yıllardır temizliğe gelen kadınıımız Nigar, çağrımı unutmamış, aramıştı. Tam zamanında. Korkudan ağırlaşmış koyu bir nefes salıp eve dönerken uğrayıp onu da almıştık.

Sonraki gece de bizde kaldı.

Sonraki iki geceyi Pronet alarm sistemine güvenmeye çalışarak, sık sık uyanıp sigara içip bilincimi sorgulayarak geçirdim.

Ertesi gün babaanne ve baba Fethiye'den geldiler.

Geldikleri gün eve kamera sistemi kuruldu. Her şeyi anlattım onlara. Arkadaşlarıma da anlatıyorum. Anlatmadan duramıyorum. Öylesine dehşete kapılmış durumdayım ki anlatmazsam bedenimdeki duyular, en çok korku, beni ele geçirecek gibi oluyorum. Paylaştıkça, birileri beni dinleyip bana inandıkça insanlaşıyorum, normalleşiyor, biraz olsun güç buluyorum.

Nasıl, nasıl bugünlere geldim, zihnimde dolaşan tilkileri konuşup paylaşabilir, anlayabilir hâle geldim... düşündükçe tutmaya, sevmeye çalışıyorum beni bu aşamaya taşıyan kararlı 'ben'i.

"...Travmatik olaya karşı, 'kuvvetli bir tepki' olmadığında, duygusunun 'anılara bağlı kaldığını' ve serbest bırakılamadığını açıklamışlardır. Tepki, 'gözyaşlarından intikam eylemine' kadar değişebilen bir eylemle serbest bırakılabilir. Ancak dil, eylem için yedek oyuncu görevi görür; dilin yardımıyla duygu etkili bir şekilde 'dışa vurulabilir'... Bu yürürlükte olan gücü sona erdirmektedir... ilk olduğunda (travma anında) dışa vurulmasını engelleyen boğulan duygunun konuşma yoluyla bir ifade

yolu bulmasına izin vererek ve normal bilince taşınmasına yardım ederek bağlantılandırma düzeyine getirmektedir.” Beden Kayıt Tutar, Sf.182

Hatırladıklarım karşı tepkim yeterince kuvvetli değil. Değil gibi geliyor bana. Hatırlayışla birlikte ağlayabiliyorum. Hatırlamak istiyordum, buna hazırdım. Hatırlayamadığım çok şey olduğunu anlamakla başlamıştı hatırlama ihtiyacım, ısrarlarım. Yıllar aldı, sonunda başladı, bir el, inanan, anlayan iyi bir el ve başladı. Tahminlerimin çok ötesinde bir hikayeye karşılaştım. Daha fazlasıyla karşılaşmaktan, hatırlamalarım bugüne yaklaştıkça çıkacaklardan öylesine korkuyorum ki, bu tepkimi zayıflatıyor ve duygumun ‘anılara bağlı kaldığını’, serbest kalamadığını düşünüp onlardan olduğu kadar kendimden de korkuyorum.

Öte yandan, ‘onlar’ diyerek, bireysel farklılıklarını göz ardı ederek, hiçbir çatlağı olmayan dev bir Voltran olduklarını düşünmeyi de istemiyorum.

“Bu tip insanlar bir parça da yakalanmak isterler,” demişti terapistim. Zayıf noktaları bu mu?

BENİM ÇOCUĞUM NE YAŞIYOR?

Çok sigara içiyorum. Çocuğum bana çok kızıyor. Paketlerimi alıp kaçıyor ve apartmanın çöplüğüne atıyor. Ağzımın iğrenç koktuğunu söylüyor. Yapmasını istemediğim şeyleri yapmakla tehdit ediyor.

Müthiş bir direnç içinde. Dün, okulunu hiç sevmediğini, hiçbir ödevini yapmayacağını, sene sonunda okuldan atılıp sonra da hepsini unutacağını söyledi.

Bilge banyoya girmek, yıkanmak, erken yatmak, ders çalışmak (müzik bile) istemiyor. Bana karşı gittikçe daha kaba ve isyankâr oldu. Son üç haftadır, özellikle okulun başlamasıyla birlikte her şey daha kötüye gidiyor. Önce, geçen seneki terapistiyle görüşmeyi hiç istemediğini söylemesi ve benim peki dememle rahatlamıştı, birkaç gece yatak ıslatmadı. Hatta bir gece tuvalete bile kalktı. Benim korkunç cumamdan sonra, her şey gittikçe kötüleşti.

Dikkatle yüzüme bakarak yaptığı bazı espriler oldu. Birinde tişörtünün altına soktuğu basket topunun bebek olduğunu söyleyip vurmaya başladı. “Bebeklere vurulur,” dedi. “Olur mu tatlım, bebekler çok narin olur, onlara vurulmaz,” deyince, “Öyle mi?” dedi bir hışım ve daha çok vurmaya başladı. “Yapma, vurma...” deyince sonunda durdu.

Babası ve babaannesinin geldiği gece iyice şımarmıştı. O akşam, “Önce pipimi açacağım, sonra yere sürteceğim ve ağzımdan tüküreceğim,” dedi. Şaşırdım kaldım. Babaannesi, “Çocuk, çok ciddiye

almamak gerek,” dedi. Söyledikleri normal şeyler mi? Ben de hep böyle mi yaptım, çocuk deyip geçtim mi? Tam tersini savunurken hep!

Çocukların çok fazla belden aşağı espri yapıp eğlendiklerini duyuyorum. Yıllarca bu esprilerini hep, “Geçecek hepsi,” diyerek tabuya dönüşmemesi için anlayışla karşılamaya çalıştım. Gülmedim, yermedim, komik bulmadığımı söylemekle yetindim. Ama bu, ‘pipiyi açma, sürtme, tükürme...’. Bu kurgulu bir anlatım. Bu, dalga geçip eğlenmekten fazlası değil mi? Bir çocuk neden böyle şeyler söyler? Mastürbasyon mu yapmaya başladı? 10 yaşında? Mastürbasyon yapan çocuklar böyle şeyler mi söyler?

Ona bir şeyler söylerken ya gözlerini yukarıya doğru kaydırıp duruyor, peş peşe, gözlerini bana odaklı tutamıyor ya da birden başka bir boyuta geçmiş gibi dalıp gidiyor, sanki gözünün önünden benim göremediğim görüntüler akıp geçiyor ve o onları seyretmeye dalıyor.

Güzel sözler duymaya da dayanamıyor. Ya dönüp gidiyor ya yüksek sesle bağırarak alakasız şeyler söylüyor (çoğunlukla bir şey talep ediyor ya da takılmışçasına bir şarkının nakaratını söylüyor bağıra bağıra), ya da bir şeyleri çekiştiriyor, itiyor, vuruyor.

Banyo, diş fırçalama, erken yatma, bahçeye çıkınca saatinde gelme, sabah uyanma ve ev yemeklerine direnci, eğlence vaktinde bahçe seçmişse gecenin bir saatinde film için kavga etme, okul, ben... Ergenlik mi sadece gerçekten? Bu kelimeyi çocuğumla öğrendim. Ne zaman bu kadar popüler oldu bu kelime, ergenlik? Teknoloji ve abur cubur çağının yan etkisi gibi gelmişti bunlar bana hep. Teknolojiyi sınırladım, abur cubur neredeyse yoktu hayatında, hep sağlıklı atıştırmalıklar, organik çikolatalar... Şimdi okulunda kantin var...

Çocuğum neler yaşıyorsun?

Babanne isteyince bin bir zorlukla eve gelmesini sağladığımız okul defterlerine baktık bu akşam. Babanne seviyesinin çok düşük olduğunu söyledi hemen. Eski öğretmen. “Ortaokula başlayan bir çocuğun ilkökul altyapısı bu kadar eksik olunca elbette zorlanır ve istemez,” dedi. Hızlıca bir Matematik bir de Türkçe öğretmeni bulduk. Haftaya başlıyor.

Babanneyle beraberce okuldaki öğretmenleriyle tek tek konuşmaya karar verdik. Yarın Solfej Öğretmeniyle. Sonra Matematik...

Benim okul hayatım hep fiyaskoydu. İlkokulda asosyaldım. Hiç yakın arkadaşım olmadı. Dersleri takip etmekte zorlanırdım. Dördüncü sınıftayken öğretmen ne zaman içinde ‘ça’ hecesi geçen bir kelime kullansa ‘Çağla’ dedi, benden bahsetti, şimdi bana bir şey soracak diye yüreğim ağzıma gelir bayılacak gibi olurdu. Utançtan yerin dibine geçerdim. Neden? ‘Ça’ hecesi, derslerimin kabusuydu. İçinde ‘ça’ hecesi geçen cümlelerin ne olduğunu anlayamaz, bir tehdit olarak görürdüm. Beni, içine kıvrıldığım kabuktan dışarı çekip dersin ortasında sallandıracak diye korkuyla büzüşür, bir türlü rahatlayamazdım. Bunları konuşabildiğim hiç kimse yoktu. Bunların konuşulabileceğini bile bilmiyordum.

Bilgem kim bilir neler yaşıyor derste?

Gökçe'yle sıra arkadaşı olana kadar orta okul da kabustu benim için. Gökçe farklıydı. Okullar açıldıktan, arkadaşlıklar ve dengeler belirlendikten sonra gelmişti o. Öğretmen benim yanıma oturtmuştu onu. Onun şefkatine ve çılgınlığına teslim olarak varlık bulmuştum. Uzun boylu tombul hafif yatık harflerine özenerek yazımı düzeltmiştim. Gökçe, Edebiyat Öğretmenleri, bir de o ODTÜ aşığı çılgın Kimya Öğretmenimiz olmasaydı okulu asla sevemezdim.

Çocuğum dört yıllık ilkokulu üç ayrı okulda okudu bitirdi. Konservatuvar da yeni. Kendini var etmenin bir yolunu bulamıyor, bun alıyor olmalı. Geçen seneki okulunda espri ve şakalarıyla dersleri sabote etmesiyle ünlenmiş, çocuklar onu komik buldukları için kendine yer edinebilmiş, varlık bulmuştu. Öğretmenlerse sürekli şikâyet ediyordu. Her şeye rağmen okulun korunaklı, sevecen ve ilgili ortamında bunu dengelemeyi öğrenmişti. Bir önceki okulunda her şey çok kaotikti. Tam alışmıştı, şimdi yine okulu değişti. Kendi istedi, heveslendi, sınava girdi, kazandı. Biraz yetenek avcısı öğretmenin ilgisini ve yönlendirmesinin, biraz da kendi başarısının etkisiyle istedi sanırım. Yeni okulunda çocuklar cevval, eski okulundaki gibi kibar, düşünceli, korunmuş fanus çocukları değiller. Biraz da dönemsel, yaşla ilgili belki. Her gün yeni hakaretlerle çıkıyor okuldan. Zorlanıyor, kendini korumaya alıyor, yeni bir varoluş yöntemi bulmaya uğraşıyor. Başarması, eksiklerini tamamlaması, anlar öğrenebilir üstüne ekler hâle gelebilmesi için seferber olduk. Tüm bu çabalar çocuğumu kurtaracak mı?

Terapistim hızlı başlayan hatırlama, fark ediş, iyileşme sürecimin ve sonunda varacağım hâlin çocuğumu da iyi yönde etkileyeceğini söylüyor.

“Çok geç olmadan, ne olur,” diyor.

İçimdeki endişeli anne bağılıyor, “Çok geç olmadan mı?!. Dile kolay on sene. Çocuğum on yaşında!” Ne kadarına maruz kaldı ne kadarına tanık oldu hâlâ bilmiyorum. Hâlâ!

Bu akşam babaanne şaşırdı, “Çok, çok fazla tepkili. Neden bu kadar çok? Anlayamıyorum,” dedi. Düşündüklerimi söyleyince, “Ergenlik de var, ondandır belki,” diyerek şüphelerimi kovdu. Bu hafta yanımdalar. Elimizden geleni yapacağız. Yapıyorlar da. Babası bugün çocuğumun bir aydır taramadığı artık düğüm olmuş saçlarını taradı. Her konuda bir ağızdan konuşuyoruz. Çocuğum şaşkın, inanmıyor. Benim babasını kabullenmem, evime almam, babasının, babaannesinin benimle aynı fikirde olmaları... Keşke hep böyle olsa diyor mudur?

Babasının onu okuldan alması, okuldaki ve sitedeki arkadaşlarına babasıyla görünmek onu mutlu ediyor.

Babayla babaanne gittiğinde bu evde yalnız yaşamamaya kararlıyım. Yatılı bir kadın ararken bir arkadaşım anaokulundaki İngilizce öğretmenine kalacak yer aradıklarını söyleyince çok sevindim. Yarın konuşacak. İnşallah bizimle yaşar.

Yalnız olmadığımızda bize yaklaşmadıklarını biliyorum. Yıllar önce Batı uğradığında arkadaşlarım bizimle yaşıyorlardı. Serap hatırlamıştı, “15 dakika uğrayıp gitmişti.” 15 dakika arkadaşlarımın bir süre daha bizimle kalacaklarını anlamasına yetmişti. “İyi insanlar,” demişti Serap’la Onur için. Ben de bunu hatırladım. İyi insanlar.

“Belki de aramızdaki tek iyi insan sendin!” Hamileyken de böyle demişti Batı. Anlayamadığım şeylerden biriydi. Ne kadar çok vardı onlar: Anahtarlar.

Kötü iyiyi kolaylıkla tanıyabiliyor. Keşke iyi de kötüyü hemen tanıyabilse, bir çırpıda. Travmanın paralyze ettiği ayırt edebilen beyin bölgeleri iyileştiğinde bu mümkün olacak mı? Maskelerin ardını görmek mümkün mü? O maskeleri düşürmek?

01 Ekim 2010

Dünkü terapim çok ağır geçti. Dört seanstır hâlâ bebeklik anılarımı çalışıyoruz. Henüz küçücük bir bebekken yazılmış kodlarımı, sevgi anlayışımı değiştirmemizin çok önemli olduğunu, her şeyin kaynağının burası olduğunu söylüyor terapistim.

Babamı hiç doymayan, durmayan azgın bir canavar olarak görüyorum her hatırladığımda. Bana dokunuyor, penisini sürtüyor, içime girmiyor ve şöyle diyor:

“Sen yaşayacaksın güzelim, sen hayatta kalacaksın.”

Yaşayamayan başka bebekler de mi oldu? İki düşüğü bir kürtaşı olmuş annemin benden önce. Annemi kullanıyor babam ben yaşayayım diye. Bir eli bende durmaksızın anneme tecavüz ediyor. Boynundan tutup oral seks yaptırıyor, önden arkadan durmaksızın... Annem. Hayvan gibi davranıyor anneme.

“Nasıl,” diyorum, “nasıl böylesine art arda yapabilir? Hiç durmuyor. Tüm anılarım birleşiyor mu?”

“Olabilir,” diyor terapistim.

Babam annemin saçını çekiyor, “Bağır,” diyor, onu zevk almaya zorluyor, rol yapmaya. Bebek gözlerimle seyrediyorum, annem acı içinde çığlıklar atıyor, babam zevk içinde bağıra bağıra inliyor. Bir eli oramda, parmağı oramla oynuyor. Annemi bu şekilde görmek öyle dokunuyor ki ağlamaya başlıyorum. Annem, böyle bir anne olmayı istemiş olamaz, asla.

“Çağla,” diyor terapistim, “çok çok zor bir hayat yaşamış annem, kâbus gibi.”

Ve anlıyorum, hayatım boyunca annemin neden beni hep çirkinleştirmeye çalıştığını, ilkokula başlarken saçlarımı kısacık kıptırdığını, çirkin parlak torba gibi bir önlük aldığını, neden renkli değil ama hep siyah giyinmemi istediğini, üstümü başımı saçımı beni eleştirip aşağıladığını... Beni korumak için çirkin göstermeye çalıştığını anlıyorum.

ÖÇ

“Travmatik olarak karşı ‘kuvvetli bir tepki’ olmadığında, duygusunun ‘anılara bağlı kaldığını’ ve serbest bırakılmadığını...”

Çantamdan kitabı çıkarıp okuyorum terapistime. “Ben hiçbir tepki duyamıyorum,” diyorum.

Midemde başlayan korkunun, bağırsaklarımda yoğunlaşan öfkeye dönüşmesini hissediyorum çalıştıkça.

“Babana ne yapmak isterdin?”

“Onu bağlamak.” Sonra durup, “Çok şey yapmak isterdim ama bu beni de psikopat yapmaz mı?” diye soruyorum endişeyle.

“Hayır, tepki vermek hakkın, vermelisin.”

İlk yaptığım penisine kökünden sıkıca bir ip bağlamak. Kuruyup düşene dek acı çekecek. Bağırıyor tehditler savuruyor. Elime bir tenis raketi geçiyor, vurmaya başlıyorum. Bir sene beni tenis oynamaya zorlamışlardı, bir raketim vardı, o raket. Annem geliyor, çıplak. Raketi ona uzatıyorum, o da alıp vuruyor. Kardeşim beliriyor. “Sen de” diyorum. Raketi alıyor ve hepimizden daha şiddetle, öfkeyle giriyor babama. Amcam da orada bitiyor, o çarpık gülüşüyle zevk alıyor babama olanlardan.

“Onu gönder,” diyor terapistim, “Sıra sana da gelecek de ve yolla onu.”

Serbest bırakamam, onu da bağlayıp dolaba kapatıyorum. Kapamadan önce yüzüne doğru tıslıyorum, “Sıra sana da gelecek pislik.”

Babama dönüyorum. Yüzü acı içinde. “Çağla,” diyor, “Bana ne yapıyorsunuz? Neler oluyor?” Böyle diyor diyorum terapistime. Öyle zavallı görünüyor ki hayal bile olsa yaptıklarımın utanıyorum.

“Anlat ona Çağla, seyrettir ona yaptıklarını,” diyor terapistim. Bunları söyleyebilmek, zihnimde onu yüzüne karşı ifade edebilmek için beynimin zonklayarak şekil değiştirdiğini hissediyorum.

“Sen,” diyorum, “baba... Hepimizin hayatını cehenneme çevirdin. Bana, anneme, belki Baran’a da defalarca tecavüz ettim. Sen sapık, hasta bir pedofil, çift karakterli bir manyaksın.”

“Hayır, sen hep uydurursun kızım. Bunlar senin hayal ürünün,” diyor.

“Değil,” diyorum. Anneme dönüyorum, “Söyle, öyle mi?”

“Hayır,” diyor annem, “Hepsi doğru Yalçın.”

Kardeşıme dönüyorum, “Söyleyecek bir şeyin var mı kardeşim?”

Uyuşmuş gibi ağır ağır babama doğru yürüyor, “Bana da tecavüz ettin. Bizi Asaf amcaya sundun. Kendi sapıklığını sürdürebilmek için onun da bize tecavüz etmesine, her şekilde kullanmasına izin verdin.”

“Hayır,” diyor babam, “Ben iyi bir insanım.”

İlk eşim Vazah da böyle söylemişti. Evde bebek pornosu bulduğumu söylediğimde ve kızı Rüya’nın aylar önce söylediği “Babam bütün gece popomu sevdi, hem de pijamamın içinden” sözlerini hatırlattığımda böyle söylemişti. Ben iyi bir insanım! Sonra da kendini kaybedip bana saldırmıştı.

“O senin masken baba,” diyorum. “O sadece bir maske. Tatlı yüzün bir maske. Var olmayan biri o. Sen iyi biri değilsin. Sen korkunç hasta, psikopat bir sapıksın. Bu kelimelerin ne olduğunu hepimize öğretene, yaşatansın sen.”

Kardeşim, canım kardeşim... gözyaşlarına boğuluyorum. Annem ve kardeşim için ağlıyorum, onlar için kendime olduğundan çok daha fazla üzülüyorum.

Ben hâlâ önemli değilim. “Sana yapılanlar Rüya’ya veya çocuğuna yapılabilir mi Çağla? Sana yapılanlar normal mi?” diye soruyor terapistim.

Bana yapılanları bir ömür boyu kanıksamışım ama bir başka çocuğa, hele çocuğuma yapıldığını düşününce korkunçluğu tam olarak idrak ediyorum.

“Hayır, hayır, asla.”

“O zaman sana da yapılmamalıydı. Her bebek gibi normal sınırlar içinde sevimli, bakılmalı, hissedeceğin tek tensel temas annenin ılık göğsü ve şefkati olmalıydı. Şimdi o bebeği kucağına al, sev onu.”

Alıyorum. Yumuşakça temizliyorum, şefkatle sarılıyorum. Kokluyorum.

“Mis gibi bebek kokusu duy,” diyor terapistim. Duyuyorum. Mis gibi bir bebek kokluyorum. Alnını yanaklarını öpüyorum, sevgiyle konuşuyorum onunla. Annemin kucağına vermek istiyorum onu, “Verebilir miyim?” diye soruyorum tedirginlikle.

“Ver tabii,” diyor terapistim, “ver.” Anneme dönüyorum. Kollarını uzatıyor annem. Anneciğim beni, bebek beni kollarına alıyor, sarıyor, öpüyor, kokluyor. Sperme bulanmış değil, tertemiz mis gibi bebek kokan yavrusunu kokluyor.

“Annem,” diyorum gözyaşları içinde, “hiç annem olabilecek mi?”

“Çok zor,” diyor terapistim.

“65 yaşında mümkün değil mi?” 65 mi gerçekten?

“Korkunç bir yaşamı olmuş Yaşayabilmek için hepsini kapatmış. Çok çok uzun bir tedavi ile ancak bir olasılık. Baban ölse bile o böyle kalacak.”

ANNEANNEM

Anneannem... Annem beni ona bıraktı. Bir süre onunla yaşamıştım. 55 yaşında o ölene dek.

Bana hep kitap okudu anneannem. Her gün, her zaman... Hayal kurmayı ondan öğrendim.

“Anneanneni hatırla o zaman.”

“Pamuk gibi yumuşacık tombul kolları, bacakları vardı. Dokunmaya bayılırdım. Kibritçi Kız en sevdiğimiz masaldı. Kibrit yakardı bir tane. Ateşi sönene kadar hayal kurar birbirimize anlatırdık. Sırayla. Her birimize birer kibrit. Sonra bir gün babam geldi. Beni almak istedi.”

Susuyorum.

“Anneannen ne dedi?”

“Onu sana vermeyeceğim, git buradan,” diye bağırdı. Koridordaydı. Sarı beyaz saçlarını, geniş yüzünü, hafif sarkmış yanaklarını hatırlıyorum. Babam üzerine doğru yürüdü. Göztepe’de anneannemlerin evindeydik. Boğuşurken banyoya girdiler. Anneannem düştü. Boğuşuyorlardı, o düştü. Başını lavaboya çarptı.”

“Neresini çarptı Çağla?”

Hızla gösteriyorum. “Başının sağ tarafını.” Şaşkınım. Terapistim de şaşkın.

“Sonra onu soydu. En iyi bildiği şey. Niye soyuyor? Sonra musluğu açtı. Su sesi duyuyorum... Şırl şırl su sesi. Hayır. Hayır. Kurguluyor olmalıyım. Kalp krizi demişlerdi. Annemin, onun kalbiyle sorunu yoktu ki, sadece tansiyonu vardı, dediğini hatırlıyorum. Banyodan çıktığında ayağı kaymış düşmüş, başını çarpmış. Bu yüzden ölmüş olabilir... Ben bunları kurgulamış olabilirim.”

“Olabilir. Sen neredeydin Çağla?”

“Babam beni aldı götürdü. Öldüğünü söylediklerinde inanmamıştım. Anneannemin evine gittiğimizde banyoda yerde değildi. Hiçbir yerde yoktu. Herkes yanılıyor, diye düşünmüştüm, o kaçtı, her an bir yerlerden çıkıp gelebilir. Uzun süre beklemiştim. Orta 1 veya 2’deydim. Gökçe sıra arkadaşım olana kadar hiç arkadaşım yoktu. Onun şefkatiyle çözülmüştüm. Teneffüs zili çalmıştı. Ben donup kalmıştım. Kıpırdıyamadım.”

“Ne oldu?” diye sormuştu Gökçe.

“Anneannem öldü,” deyip ağlamaya başlamıştım.

“Ne zaman?” diye sormuştu şaşırarak.

“Galiba 1 sene önceydi.” Ağlamıştım. Bana sarılmıştı.

“Sen bunları ne zamandan beri biliyorsun Çağla?”

“Hep biliyordum. Ama hep benim kurgum diye düşündüm. Anlatılanları alıp boşlukları doldurup uyduruyor olmalıyım dedim.”

“Şimdi tekrar bebek haline bakmanı istiyorum. Baban sana dokunabiliyor mu?”

“Hayır. İstiyor ama dokunamıyor. İlginç bir şekilde elleri bana doğru gelmiş ama görünmez bir kalkana dayanıp kalmışlar gibi.”

Bebek hâlim iyileşti mi? Tam olarak iyileşip güçlenebilecek miyim? Mümkün mü bu?

Hatırladıklarım gittikçe korkunçlaşıyor. Daha da kötü olacaklarını biliyorum artık. Bugüne yaklaştıkça çocuğumu da içeren anılar su yüzüne çıkacak. Süreç beni buna ne kadar hazırlarsa hazırlasın korkuyorum. Çok korkuyorum.

Babaanne yarın akşam bir arkadaşında kalacakmış. Cafer’le birlikte kalacaklarını söyledi. Çok âni olmuştu bu. Yarın akşam yalnız kalacaktık demek. Korkunun içimde tırmanışını durdurmaya çalışırken, babaanne perşembe günü gitmeyi düşündüğünü söylüyor. Sıkılmalarını anlayabiliyorum. Ya onlar, beni, içinde bulunduğumuz durumu ne kadar anlıyorlar? Bilge’nin güvenliğinden endişe etmemi yersiz mi buluyorlar?

Sessizleştim. Kabuğuma çekildim. Yatmadan önce Cafer, “Ben gece gelirim,” dedi, “annem gittikten sonra da hafta sonu kalırım.”

Tamam, ben de pazartesiye kadar bizimle kalacak birini ayarlayacağım. Biraz rahatladım. Umarım birlikte yaşamaktan mutlu olacağımız düzgün, normal birini bulabilirim.

Bazen her şey çok saçma geliyor. Normale benzeyen anıları kucaklayıp gerisini boş vermek istiyorum. Hatırlamak ve doldurmak istediğim o koca boşluk betterin betteri bir bok çukuruymuş. Acı, acı, acı... Birileri zevk alıyor. Birileri korkunç acılar çekiyor. İnandırıcı gibi değil. Hele dayanmak.

2 Ekim 2019

Bilge’yi okuluna bıraktım. Zor kalkıyor ama kalkıyor. Yarım saatin sonunda sesim sertleşince kalkıyor. Sabah kalkmalarında iyi olan tek şey pes etmemesi, ne olursa olsun kalkıp okula gitmeyi istemesi. Güzel bir gelişme.

Son seansımdan beri çok bitkinim. Hüzünlü bir halsizlik. Aile diye bildiğim her şeyden ayrışmak, yavaşça kopmak... Çok ilginç. Benim aile duygum ve anlayışım yok, derdim ben. Şimdi anlıyorum, bu sadece başka ailelere güvenmemek, yaklaşmamak, başka bir ailenin parçası olmamak için içime kök salmış çarpık ve yanlış inançlardan biriymiş. İnandığım (inandığımı sandığım) birçok şey gibi yalanmış. Benim bir aile duygum ve anlayışım varmış. Kendimden bile gizli yaşadığım, hayatıma alıp orada yaşamasına izin verdiğim yapayalnız, hastalıklı bir aileyi koruyormuşum.

Ah, yıllarca, deli divane, çocuğumla düzgün gitmeyen şeylerin sebeplerini aradım. Okullara, öğretmenlere, sisteme, güvenemediğim bir dünyanın parçalarına paylar dağıtıp hayatımızı değiştirip durdum.

Canım yavrum, biricik çocuğum, bana anlatmayı denedin mi? Ben seni hiç anlamamışım, hiç. Canım, masumum. Seni anlayacak güçte ve uyanık değildim. Annem gibi. Güçlenmek için ne bulduysam yaptım. Deli bir arayış ve deneyiş içindeydim. Bunun içindi hepsi, bunun. Seni bu hikâyeden kurtarmak için.

Çocukken yazdığım bir yazı buldum dün gece. Bir rüya. Annem ölmüş, yine de oradaymış, etrafta geziniyormuş. Yazının son cümlesi, “sanki karanlık bir adam vardı.” Şak diye kesiliyor yazı orada. Tarihi yok. Ortaokul yazıma benziyor, Gökçe’yle tanıştıktan sonraki. Ama tam olarak da değil sanki. Dönüşüm aşaması belki. 1988 civarı bir şey olmalı yıl.

Dün gece rüyamda çok tuhaf bir yerdeydim, tuhaf bir evde sonrada kocaman, ev gibi bir karavanla gerçek olması gereken eve döndük. O ev sanki çocuk masallarındaki gibiydi, hersey pembe, beyaz...ve çocuksu şeylerdendi. Ama hiç mutlu bir rüya değildi, sanki acıların rüyasıydı. Rüyama göre annem ölmüştü ama uyandıgımda hissettığım şey bütün rüya boyunca annemde rüyamdan hiç eksik olmadı. Hiç birsey onun varlığıyla ilgili değildi, hiç bir olay, sanki ben bile onun varlığını farketmiyordum. Ölü olduğuna inanmıştım, ama o sanki hep ortalıklarda doluyordu.

Yine o tu ilginç evdeyiz, sadece bir anlığına kocaman çirkin, galiba biraz korkunç bir yabancı adam hatırlıyorum.

Yoga saatim gelene kadar avareyim. Fenerbahçe parkına gidiyorum. Kalem kutumu evde unutmuşum. Planladığım gibi deniz kenarına gidip yazamayacağım. Kimseden kalem istemek istemiyorum kesinlikle. Neden? Arabamda oturmuş düşünürken bisikletli bir adam geçiyor önümden. Elinde iki tasma, uçlarında iki tane siyah zayıf zarif köpek. Güzelim köpekler öyle uysal, uyumlu, adamın pedal hızına göre koşturuyorlar ki gözlerimden sesiz yaşlar süzülüyor. Nehir'in geçen sene önerdiği "Köpek Gibi Yetiştirilmiş Çocuk" adlı kitabı hatırlıyorum. Hemen sipariş vermişim. Bir iki sayfa okuyabilmişim ancak. Zihnimde coşanlara dayanamayıp ismini bile görmemek üzere sırtını duvara dayayarak kitaplığıma gömmüştüm kitabı. Kitaplarımın arasında ters yerleştirilmiş tek kitap! Köpek gibi büyütülmüş! Hani seçimlerimizin sonucuyduk! Hani ne ekersek onu biçerdik! Onlar ekmiş, onlar biçmiş. 45 yaşındayım. Ektiğim tohumların patladığını bile göremeyecek kadar çok yer, sevgili, hayat değiştirmişim. Evet, o ektiğim tohumlar bugün içimde yeşerip sonunda olanları görmemi sağlamaya başlamış olabilir ama hâlâ hiçbir şey bilmiyorum. Ne kadar kurtulabileceğim? Çocuğumu ne kadar zehirlediler? Peşimizi bıraktılar mı? Bırakırlar mı?

Köpeğim Dharma, serbest gezerken ıslık çaldığımda koşarak gelirdi. İyi ve şefkatli bir bakıcı olmama rağmen Rottweiler kırması varlığını eğitirken bağırarak zorunda kalmıştım, hatta zaman zaman burnuna vurmuştum. Eve kaka yapmayı bırakması için tavsiye üzerine mama kabına kakasını bile koymuştum. Yine de gelirdi. Koşa koşa. Kuyruk sallayarak. Her seferinde. Gelirdi ve elimi yalardı.

Paranoya mı içinde gerçeklik payı var mı bilmediğim bir anım var. Ben gerçek kısmını anlatacağım. Paranoya olduğundan şüphelendiklerim bu gerçeklikten yola çıkarak sorduğum sorular. Hindistan'dan döndükten 1,5 ay sonra, 10 Haziran 2018 tarihinde Acıbadem Kozyatağı Hastanesi'nde apandisit

ameliyatı oldum. Ameliyata giriş saatim yaklaşık 23:30'du. Ameliyatımı yapan doktor cerrah Emel Özveri. Sancılar içinde hastaneye vardığımda yanımda komşum Aysun Hanım vardı. O gün evimizin bahçesinde okuldan velilerle çoluk çocuk piknikli bir takas şenliği düzenlemiştik. Bugüne kadar tüm ağrı, sızı ve sancılarımı geçirmeyi (ya da geçene dek beklemeyi) başarmış biri olarak gün boyu önemsememeye çalıştığım sancı akşamüzerine doğru dayanılmaz boyutlara varmıştı. Koşarak banyoya gidip kusunca artık hastaneye gitmeye karar vermiştim.

Bilge, şenliğe ses banyosu hediye etmeye gelmiş müzisyen arkadaşım ve kızıyla evimizde kalmıştı. Çocuklarımız iyi anlaşıyor. Yine de bir an önce eve dönmek istiyordum. Acil'de, "İnşallah apandisit değildir, gaz filandır," dediklerinde durumun ciddiyetiyle fena halde paniğe kapılmışım. Korku içindeydim. Ameliyat düşüncesi aklıma başımdan almıştı. Yalnız olmak! Ailemi aramayı düşünmüştüm hemen. Komşumla yaptığımız sahil yürüyüşlerinden birinde ona Aile Dizimi'nde çıkan taciz hikayesini ve daha kim bilir neler anlatmışım öfkeyle. Tedirgin olmuş, "Arama, ben buradayım," demişti. Kötü olan her şeyi unutmaya meyilli ben şaşkınlıkla, "Neden ki?" diye sorduğumda bocalamış, şaşırarak geri çekilmiş, "Sen bilirsin," demişti. Keşke Aysun Hanım, keşke dinleseymişim sizi. Keşke. Aramıştım. Ultrasona girmeden hemen önce gelmişlerdi. "Bilge nerede kalacak?" Nasıl paniklemiştim. "Komşumla kalacak," demiştim. Öyle konuşmuştuk. Annem ısrarla, "Biz alalım," demişti. "HAYIR," demiştim net. Ameliyat fikri ile korkmuştum fakat çocuğumdan uzak olmak, bensiz kalması, onu koruyamayacağım düşüncesi daha korkutucuydu.

Ameliyata girecek doktorun Emel Özveri olduğunu öğrenince, annemle babam gelince güven duygusunu yakalayamadığımdan olsa gerek, Doğu'yu aramak istemişim. Eşinin abisi karısıyla birlikte Acıbadem Hastanesi'nde çalışıyordu. Doktoru tanıyor olmaları beni rahatlatılabildi. Doğu'yu aramak istediğimde annem ani bir çıkışla aramamamı söylemişti. "Neden," diye sorduğumda hastanedeki tüm doktorların iyi olduğunu söylemişti. Hiçbir sözlerine güvenmiyordum. Sırf annem karşı çıktığı için bile arayabilirdim. Babam elini annemin koluna koyup, "Bırak arasın," dediğinde hemen telefonuma sarılmışım. Doğu, "Az sonra arayacağım seni," deyip kapattıktan sonra boşlukta salınan, gittikçe cisimsizleşen bir varlık hissiyle titremeye başlamış, sancımı unutmuştum. Doğu arayana dek annem ve babam koridorda gezinmişlerdi. Ben kayboluyordum sanki. Komşum sessizce odadaki tek sandalyede oturuyor, ara sıra şaşkın bir halde uzanıp elimi tutuyordu. Normal, düzgün, iyi insan bu Çağla, bu işte, yanında duruyor, elini tutuyor, koluna giriyor, su getiriyor, seninle. Doğu arayıp doktoru tanıdıklarını, iyi bir doktor olduğunu söylediğinde neden rahatlamamıştım? Hâlâ rahatlama arzusuyla sanırım, Bilge'nin onlarda kalıp kalamayacağını sormuştum. AH! Beş dakika sonra Sümeyye aramış, uzun uzun, çocukların çok yoğun programları olduğunu, mümkün olmadığını, üzüldüğünü anlatıp, "Başka sefere," demişti. Allahım! Çocuğumu neye sunmuştum? Neyden sıyırdı, yırttı acaba? Düşündükçe ürperiyorum. Ömrüm boyunca yağmurdan kaçıp doluya yakalanmışım. Yağmur ailem, dolu amcam ve ailesi.

Peki neden Bilge'yi almayı kabul etmemişlerdi? Çok mu dikkat çekerdik? Tehlikeli mi buldular? Değiştiler mi? İyi insanlar mı yoksa onlar? Neden öyle hissetmiyorum?

Emel Hanım, sert yüz hatları kıvrımlı, parlak bakışlı, hoş bir kadındı. Zarif endamı ve dikkatli bakışları zihnimde, anestezi uzmanının hangi müzik sormadan telefonundan açıp lönk diye kulağımın dibine koyduğu müziğin ne olduğunu anlamaya çalışırken bayıldım. Hareketli bir Caz parçasıydı.

Bacaklarımı uzatarak istemsiz gerinirken anestezi uzmanının, “Uyanıyor,” dediğini duydum. Birden hızla, boru gibi uzun bir şey çekip çıkarıldı içimden. Sonra daha ince başka bir şey sızdı içime. Çok derine gitmeden durdu. Hava buz gibiydi. Donuyordum. Doktor yeşili ve beyaz floresan ışıklı ameliyathane ortamına uyandığımda müzik çalmıyordu. Etrafımdakiler derin bir sohbete dalmış konuşuyorlardı. Gerinmemle ve uyanıyor uyarısıyla hızla harekete geçilmiş, ameliyatım sonlandırılmıştı. Neden daha önce değil? Neyi bekliyor, niye durmuş konuşuyorlardı? Ne konuşuyorlardı?

Dr. Emel odama geldiğinde yalnız değildi. Daha sonra adının Dr. Tuncer olduğunu öğrendiğim bir doktor daha vardı yanında. Onu daha sonra da görecektim. Bazı kişiler neden daha ilk görüşte dikkatimi çekiyor ve korkuyla karışık bir huzursuzluk içine düşüveriyorum?

Hastaneden 13 Haziran günü çıktım. İki gece kaldım. İlk gece Bilge komşumlaydı. Sevgili Aysun Hanım benim yanımdan döndükten sonra da tüm gece bizim evde çocuğumla birlikte kalmıştı. Gece geç bir saatte aradığımda uyanmış, ben istediğim için benim yatağımdan kalkıp odasına gidip Bilge’ye bakmış, güven içinde uyuduğunu söylemişti. İkinci gece babam ve kardeşim bizim eve uğrayıp bilgisayarımı ve Bilge’yi alıp hastaneye getirmişlerdi. Bilge hastaneye geldiğinde sessizce yanıma oturup bana yaslanmış, adeta bana sığınmıştı. Bensiz geçirdiği süre içinde endişelendiğini düşünmüştüm. Annesi ameliyat olmuştu. Birlik olmuştuk sanki anında birbirimize yaslanıp. Evden getirdiği kutu oyununu oynamaya başlamıştık babamlar gitmeden. Kendi içimize kapanmıştık. Babamın, “Hadi gidelim,” dediğini hatırlıyorum.

Hastaneden çıktığım gün Bilge’nin okuldaki son günüydü. Şenlik grubundan bir veli Bilge’yi hastaneden alıp okula götürmüştü sabah. Okuldan almaya ben gitmişim. Öğretmeni ve müdür ile konuşmuştuk. Bilge’yi kontrol edemediklerini söyleyip bitmek bilmeyen olayları anlatıp durmuşlardı. Nedeni konusunda herhangi bir araştırmaya gerek duymaksızın şikâyet halindeydiler. Hiçbir anlama çabası görmemeleri beni iyice hayal kırıklığına uğratmıştı. O gün okul değiştirmeye karar vermişim. Sınıf öğretmeni, “Tek öğrencim Bilge değil ki, sınıfı bırakıp ne sorunu olduğunu anlamaya çalışıp, Bilge ile ilgileneyim,” demişti. Sağ olsun!

Okul gezmeye başlamışım tam iyileşmeden. Annem yanıma sorunlu ve hayatımızı kolaylaştırmak yerine zorlaştıran Gürcü bir kadın yerleştirmişti. Kadın patronu ben değil annem gibi davranıyordu, hiçbir konuda anlaşıyorlardık. Daha fala dağılmadan paranoya mı dediğim kısma geliyorum.

Dr. Emel ameliyattan sonra yanında diğer tuhaf adamla odama geldiğinde, isteğim üzerine babamın alıp getirdiği dandik boya kalemleriyle mandala yapıyordum. Mandalama bakıp, “Sen bir sanatçısın,” deyip gururumu okşamıştı. “Bana da bir tane çizer misin?” Bir şey dememişim ama daha o anda kafamda ona çizip boyayacağım mandala belirmişti. İki doktor kısa öz bir ziyaret yapmışlardı. Daha sonra onu ziyarete gitme sebebim günlerdir dayanılmaz bir ağrımın olmasıydı. Başıma, boynuma, bacaklarıma vuran korkunç bir ağrı vardı. Anestezi sonrası diz ağrılarım geçmiş, tüm bedenim hafiflemişti. Deli gibi mandala yapıyordum. Bir tane de Dr. Emel’e. Bir hafta içinde yavaş yavaş artmıştı ağrılar. Anestezinin etkisi geçmiş, bedenim acı içinde çığlıklar atıyordu. Yerimde duramıyordum.

Bunca şüphelenmek beni biraz utandırıyor aslında. Çocuğuma çip mi takıldı endişem gibi bir şey. Dr. Emel ağrı içinde kontrole gittiğimde bir saate yakın bekletti beni. Odaya girip onu gördüğümde şaşırılmışım, ağlamış, üzölmüş, çaresiz görünüyordu. Belki benimle ilgili bile değildir, yine de bir tuhaflık vardı. Konuşurken bir ara duvardan benim duymadığım bir ses duymuştu, bir hışım kalkıp odadan çıkıp birilerine kızıp geri gelmişti. Yandaki odadaki bir aletin çok ses çıkardığını, hastalarının rahatsız olduğunu söylemişti yüksek sesle. Anlayamamıştım. Bana bakışı, hüznü daha önceki halinden çok farklıydı. Görüşme sırasında tuhaf adam Dr. Tuncer, iki kere kapıyı tıklatıp kapıyı aralamış, “İyi misin?” diye sormuştu. İki kere. Yine bana dikkatle sertçe bakmıştı. Göz dağı verir gibi. Hissettiğim tuhaflığı anlamlandıramıyordum. Bilincimi yitirip bedenimin açıldığı bir ameliyat geçirmiştım ve inanılmaz sancılar çekiyordum, şüphe ile dolmuştım. Bir kutu probiyotik ve osteopatik masaj ile gazımı çıkararak rahatlayana kadar MR, röntgen ve bilimum testler yaptırdım. Dr. Emel hepsine talep yazıp imzaladı.

Ailem, kuzenim... İşin işine soktuğum tehlike ihtimali duygusu...

Bilge’nin okulda “Yüzünde pipi var,” diye çocukların dalga geçtiğini söyleyerek kriz geçirdiği günün bugünlere denk gelip gelmediğini anlamak için e-postalarımaya bakıyorum. 29 Mayıs’ta Hindistan’daki homeopatımıza yazdığım maili buluyorum. Bu krizi anlatmış, panik ve çaresizlik içinde çocuğuma neler olduğunu sormuşum ona. Zavallım, o da ne yapsın, bilemeyeceğini, bu mesafeden yardım edemeyeceğini yazmış. Ameliyattan önce olmuş okuldaki olay. Yine de güvenmiyorum. Çocuğumun yaşadığı kriz hâlâ bir muamma. Hiç olmazsa kardeşimin Bilge’ye bir şey yaptığı ile ilgili kesinlik ortadan kalktı. Hiç olmazsa kardeşim kötü çıkmasın istiyorum. Kardeşim... Ne olur iyi tarafta ol sen, ne olursun.

Mümkün görünmüyor. Çocuğumun babası ve babaannesi, aynılar. Onlarla ilgili zerre beklentim olamaz. Masaya yatırılıp kesilip biçilen hep ben olmalıyım. Bu çok rahatsız edici.

Geçmişte olanlara rağmen çocuğumun iyiliği için çağırdım onları. Beyaz bayrağımı her alanda salladım. Terapistime götürdüm, her şeyi anlatabileceğini, hiçbir sakıncası olmadığını söyledim. Bir gün bana bir şey olursa çocuğumu aileme bırakmamaları gerek. Bu kadarla kalmak zorunda olduğumu anlıyorum. Bugün ve önümüzdeki uzun, sancılı ve korkulu süreç boyunca yanımda olabileceklerini uman hayalperest yanımla yüzleşiyorum. İnsanlardan yapamayacakları şeyleri bekliyorum. Ya da yapamayacak insanları seçmekte üstüme yok! Kendilerinden çıkıp ihtiyacı olan birinin yanında duramayacak kadar benciller. Hadi babaanne dönmeli, kızı, torunu beklermiş. Bilge de torunu ama işte yönetemediği bir evde, yönetemediği bir anne ile yaşayamaz, anlıyorum bunu. Ya Cafer, çocuğumun babası? Onun tek çocuğu değil mi Bilge? Yanımda kalabilmesi için annesi ile birlikte onun cebine harçlık koyup koymayacağımı bile sordular. Böyle bir şey yapamayacağımı söylediğimde Cafer de toparlanıp zaten istemeyeceğini söyledi. Kabul etseydim işine geleceğini geçmişten biliyoruz oysa. Annesinin oğlunun bakımını bir kadına aktarma çabasını ne kadar anlayışla karşılamalıyım? Bunu

yıllar önce Fethiye’de yaşarken de yapmıştı. “Cafer’in borcu var, sana taşınısın.” Öyle de olmuştu, kabul etmediğim, istemediğim halde.

Sorumluluğu paylaşma arzusu yorgunluktan mı? Her neyse... Onları olduğu gibi kabullenmek ve yoluma bakmak zorundayım. Bu kadarlar. Yani neredeyse yoklar. Fazlasıysa zarar. Evlendiğim iki adamın neden ilkinin babama ikincisinin de anneme benzediğini bugün anlamak çok zor değil. Biri kızını istismar eden yakışıklı, tatlı yüzlü bir adam. Diğer narsist ve bir dediği diğerini tutmayan, her şey için karşısındakini suçlayıp ona saldırabilen biri.

Yanımda yaşaması için bir kadın buldum gibi. Sitede gündelik temizliğe gitmesi için ihtiyacı olan var mı diye de sağa sola haber saldım. Ne olur bir an önce bulayım ve böylece kadının istediği yüksek miktarı bir iki ek iş ayarlayıp tamamlayabileyim.

“Duygusal istismar,” dedi terapistim, “çoğu zaman cinsel istismardan daha zor temizlenir. Erkeklerin çoğu, hatta hastaların yüzde 95’i tedavi olmaları gerektiğini düşünmez ve istemez.” Doğru, erkeklerin çoğu kendilerinde değil başkalarında sorun olduğunu düşünmeyi tercih ediyor. Başkalarının sorunlarının arkasına saklanıyorlar. Kadınlar daha hassas bu konuda. Öyle gördüm hep. Umarım bir gün yüzde 5’in içinde yaşayan biriyle tanışırım ve...

Çocuğumun babaannesi dizinin dibinden ayrılmayan ve kontrolünü asla kaybetmeyeceği evlatlar yetiştirmiş. Özgür ve mutlu olmaları değil önceliği. Oğlunun İstanbul’da yaşayan çocuğunun yanında olmasını istemeyecek, bu ihtimali bir tehdit olarak algılayacak denli bağımlı bir anne-çocuk ilişkisi istiyor.

“Görüştürmesene babasıyla. Madem uyuşturucu kullanıyor, zarar verebilir çocuğuna görüştürme!” Bunu dediğini asla unutamayacağım.

“Buna karar vermek zor,” demiştim, “o Bilge’nin babası ve Bilge onu görmek istiyor. Her görüşmelerinin de kötü geldiğini düşünmüyorum. Özellikle İstanbul’da kısa görüştüklerinde Bilge’ye çok iyi geliyor. Arkadaşlarının babası olduğunu görmesi bile mutlu ediyor onu. Onunla görüşüp görüşmemeye bir gün Bilge karar verebilir ancak. Ben sadece ilişkilerinin daha düzgün ve iyi şartlara sahip olabilmesini istiyorum. Bunun için ne gerekiyorsa da yapmaya çalışıyorum. Hep çalıştım.”

“Biz de babasıyla Cafer’i düzeltmek, sorumluluk alması, işini düzgün yapması için uğraşıyoruz. Fethiye’ye bunun için uğraşıyorduk, buraya geldik kesintiye uğradı işte.” Bunu da unutmayacağım. Oğlunun baba olduğunu idrak edememiş bir annenin oğlu, demek bu şekilde babalığı bir sorumluluk olarak hissetmiyor. O hâlâ ailesinin küçük çocuğu. Fethiye’de olduğu sürece sorun yok. İsyan dalgalarını, karşı çıkışlarını ve başına buyruk bir yaşamı, ailesine karşı özgür olduğu gibi bir yanılsama olarak yaşıyor Cafer. Gel gör ki aslında sadece annesinin istediği oluyor, Cafer asla annesinin dizinin dibinden ayrılmıyor. Ben hamileyken kayıinvalidemin keyifle Cafer’in önüne rakı sürdüğü, evlerinin

dibindeki benzinliği işletmesini istediği konuşmayı nasıl unutturum. Babasının Cafer’e kurduğu bir milyarlık iş o sırada batmanın eşiğindeydi. Biz ayrıldıktan hemen sonra da battı, babası üç katı borcunu ödemek zorunda kaldı. Elbette Cafer değil ben işletecektim o benzinliği, çocuk onda kalacaktı, Cafer gelip gidip annesinden değil benden para alacaktı, arkadaşlarıyla alemlere akıp canı isteyince eve uğrayacaktı. Neden Fethiye’den ve onlardan kaçtığımı bilmek, ailemin yaptıklarının yanında kazandığı masumiyeti bir çırpıda kaybediverdi. Cafer için yeniden bir aileye olmaya doğru bir şanstı belki ama onun oralara olmadığını, geğmişe oranla çok daha fazla kaybolduğunu gördüm. Yapabileceğim bir şey yok. Sorumluluk alması için uğraşıyorlarmış!

Babamın dedesini hatırlıyorum. İki buçuk yaşındaymışım. Taşındıktan sonra ziyaret etmişiz. Ziyareti ve adamın kendinden emin alaycı bir canlılıkla, “Ben sigaraya beş yaşında başladım. Turp gibiyim bak,” dediğini, annemin oradan çıktığımızda kızgın olduğunu, söylendiğini hatırlıyorum. “Evet o,” yazdı annem. Biz Göztepe’ye taşındıktan sonra ölmüş. Pis bir Adamdı. Tehlikeli. Öyle bir his kalmış.

4 Ekim 2019

0-3 yaş aralığında yaşadıklarımın yarattığı yanlış kodları sildik gibi görünüyor. Seansa hissettiğim rahatsızlığa 2 puan vererek başlamışım. Sıfır diyebildim sonunda. Zamanla daha iyi anlayacakmışız.

2,5 ile 5,5 yaş arasını çalışmaya başladığımızda karşılaştığım boşluk ve yoklukla şaşkına döndüm.

Annemin Whatsap’tan yolladığım eski fotoğraf ve sorularıma yazdıklarıyla hatırladıklarımı birleştirerek, geğmişimin korkunç ile normal arasındaki geğişlerde yiten kısımlarını arıyorum.

Babamın işi dolayısıyla İşkenderun’dan sonra Ankara’da dedemlerin evine yerleşmişiz. Bu arayla ilgili hiçbir şey yok bende. Babam Çankırı’ya gidip geliyormuş ama oradaki iş olmayınca İstanbul’a gitmiş. Özgüvenine ve özgürlüğüne çok özendiğim uzaktan kız kuzenim Yaprak’ın babası Murat Sancak, Murat’ın kardeşi Lütfü ve onun sınıf arkadaşi Dolunay ile babam dört kişilik bir inşaat şirketi kurmuşlar. Normal, olaysız bir akşam yemeği buluşmasından hayal meyal hatırlıyorum bu insanları. O geceden olduğuna inandığım bir fotoğrafta, salonun ortasındaki parke basamaklarda oturduğum yerde neler hissettiğimi hatırlıyorum. Kimsenin bana ilişmemesinden şaşkındım. Mutlu fakat tedirgin ve güvensizdim. Ne yapmam, nasıl davranmam gerektiğini bilmiyordum. Bunu çok iyi hatırlıyorum, o fotoğraf bana hep böyle hissettirmiştir. O kadar alıştığım ki birilerinin yanında böyle hissetmeye. Birileri her zaman güvenli, güçlü ve başarılıdır, rahatça güler eğlenir keyifli vakit geğirir. Bense hiçbir zaman bunları başaramamışımdır. Çok küçüklüğümden beri ne zaman normal bir ortama düşsem bu konuda kendimi çok ezik hissetmişimdir, yetersiz, ne yapması gerektiğini bilemez.

Bayramoğlu'nda bahçede yaptıkları konuşmayı odamdan duyabiliyordum. Amcam, Murat Sancak'ın karısının başarılı olmasını istemediğini, sürekli onun önünü kestiğini anlatmıştı yüksek sesle ballandıra ballandıra. Yaprak'ın özgüvenine hayrandım, annesi ile babasının onu kollayıp sevişine özenirdim. Üzüldüğümü hatırlıyorum. Hayal kırıklığına uğradığımı.

O iş kurulunca İstanbul'a taşınmışız. Bir kış babaannem ve onun babasıyla oturmuşuz. Babamın babası olarak düşündüğüm adam annemin demesine göre babaannemin babasıymış. Babamın dedesi yani. Fotoğraflardan hatırlıyorum sadece onu. Babaanneme sıkı sıkı sarıldığım tek fotoğrafımızdan yırtılarak çıkarılmış olan kişi o dede miydi acaba? Bir kış yaşamışız birlikte. Sıfır anı. Sadece taşındıktan sonraki kısa ziyareti hatırlıyorum. Babaanneyi de öyle hatırlıyorum. O fotoğraftaki gibi, tek sefer. Gül yağı kokusu o zamandan kalmadır bana. Gülyağı, ahşap sandıklar ve kenarları işlemeli nevresimler bana babaannemi hatırlatır, huzur verir. Anlık beliren izler, bütün bir şey yok.

Sonra Göztepe'deki eve taşınmışız. Orada ben ve Baran büyümüşüz. İlk okula başlamışım. Baran'ın başlayacağı sene Fenerbahçe'deki eve taşınmışız. Baran birinci sınıfa başlarken ben Fenerbahçe Nurettin Teksan İlk Okulu'nda dördüncü sınıfa başlamışım. Dört mü? Ben hep ikinci sınıfa o okulda başladığımı hatırlarım. Ayrıca kardeşimle aramda sadece iki yaş fark var, dört olması imkânsız! Annem ya geçmişî bana dilediğince yeniden kuruyor ya da zihninin bulanıklığı nedeniyle yapıyor bunu.

Doğu bana bir telefon konuşmamızda altı yaşında okula başladığınızı söyleyene dek yedi yaşında başladığımı sanırdım. Telefon konuşmalarımızın birinde çocuklarımızın okula başlama yaşını erken bulduğumu ifade ettiğimde şöyle demişti, yavaş ve dikkatle, “Biz de okula altı yaşında başladık Çağla. Yedi değil.” İlginç. Yılları sayıp dururum o böyle dediğinden beri, tutmaz, hep yedi çıkar. Yine de altı olduğuna inandırmaya çalışırım kendimi. O haklı olmalı, ben değil.

İnşaat şirketi ortaklarının çocuklarını daha sonra Bayramoğlu'nda da görmüşüm. Annem yazmaya devam ediyor. Onlar da orada ev kiralamışlar. Zerre hatırlamıyorum. Hatırladığım sadece bir an.

Yazıp soruyorum, “Anne biz Bayramoğlu'na ilk ne zaman gittik?”

Belki birkaç soru daha sorduktan sonra şunu da sorabilirim, “Ben neden hiçbir şey hatırlamıyorum anne?” Ne der?

Daha fazla yanıtlamıyor sorularımı annem. Yüz yüze görüşelim, diyor.

6 Ekim 2019

Babaannesi çocuğumun babasını aldı gitti. Bunun ilk olmadığını anladım. Ne acı ki, çocuğumun babası annesini sevip saydıkça, beni bırak, oğluna bile öncelik veremiyor.

Düşmanlarımız hep ailelerimiz olmak zorunda mı? Bilge için de böyle mi olacak? Daha şimdiden bir sürü travması var, sayısını, derinliğini, ağırlığını bilmediğim kadar çok.

Ne çok korktu babaanne. Beni de oğlunu da birbirimize karşı kıskırtıp doldurmak için uğraşıp durdu son günlerimizde. Bunun anlaşılmasından endişe ederek, “Biz birbirimizi tanımıyoruz ki,” deyip durdu. Daha ne tanıyacağız! Gerçek yüzünün görülmesinden bu kadar korktuğunun farkında mı?

Cafer çok dikkatliydi. Hamileyken ve beni evlenmeye ikna etmeye çalıştığı kısa süreç haricinde hiç bu kadar dikkatli, düşünerek konuşur görmemiştim onu. Yine de bir yere kadardı. Cafer’in deyişiyle, annesi objektifmiş. Annesinin objektifliği ile aydınlattığı sahne ışıklarının altında yine sürtüştük.

Benim ve Bilge’nin durumumuzu, yaşanmışları anladıklarını sanmıyorum. Anlasalar babası çocuğumun yanında olurdu. Böyle anlamsız sürtüşmeler yaratıp uzaklaşmayı değil, bize nasıl destek olabileceklerini düşünürlerdi. Cafer her zamanki gibi çaba göstermek yerine annesinin peşine takılıp çekti gitti.

Son gece bize yalnız geldiğinde annesinin endişesini ve çabasını anlatmaya çalışmışım.

“Kontrol etmeye bu kadar ihtiyaç duymasa her şey çok başka olabilirdi ve keşke...”

Mutfakta yemek hazırlıyordum. Yanıma yaklaşıp, “Annem kontrol edemediği ortamlarda bulunmaz. Bu yine iyi hali!” demişti.

Gerçek bir konuşma yapabileceğiz diye heyecanlanmışım. Yemekte bamya olduğunu gördüğünde annesinin sözlerini okumuştum şaşkın yüzünden, “Bamya aldık ama kimse özenip yapmaz ki bu evde, çürüyüp gider.” Bir kilo ayıklaması imkânsız ufacık bamya almıştı. Aldığı zulüm bamyalara dokunmamışım, İpek hanımın çiftliğinden aldığım kavanoz bamyayı soğanla kavurmuşum. Söylemedim bunu. Lezzetli olmuştu. Bu daha da şaşırtmıştı Cafer’i. İnsan bir bamya yerken bu kadar şaşkınlık yaşar. Ah Cafer, farkındalığının hızla artmasını diliyorum. Sana ihtiyacımız var.

Bilgeciğim ile her zamanki gibi baş başa ve yine yalnızız.

7 Ekim 2019

Yoga... Aşağı bakan köpek pozu beni deli ediyor. Nefret ediyorum bu pozdan. Bileklerim taşıyor beni. Aşağı bakmayı da istemiyorum ben, kığım havada! Yatıp bekliyorum. NE? Yatıp bekliyorum!

Seansın yarısında öğretmen, “Ellerinizi kasıklarınıza koyun ve kasıklarınızla ellerinizi ittirin,” diyor.

Kasıklarımın ne kadar zayıf olduğunu, doğru düzgün ittiremediklerini fark ediyorum. Birdenbire Fenerbahçe’deki pembe beyaz çocukluk odamı görüyorum. Batı,

“Git buradan,” diyor, “Duyuyor musun beni? Git, kaç buradan. Nereye olursa olsun git. Her yer buradan daha iyi senin için. Bunu hatırla Çağla. Bunu hatırlayacaksın. Hatırlayacaksın!”

Eli ağzımda, bedeniyle üstümde beni yatağa bastırıyor. Belki o da artık kontrolünü kaybediyor. Belki önceden iyiydi ama artık tarafını seçti, seçmek zorunda kaldı. Benim seçim hakkım yoktu. Ben objeydim. Daha önce hatırladığım bu sahnenin üzerine amcamın odaya girdiğini görüyorum. Sultan yenge de yanında. Bez bebek gibi pozisyona sokuluyorum. Biiir ikiii üç, aynı anda hem önden hem arkadan içime giriliyor. Ağlamaya başlıyorum. Kasıklarımınla ittirsem ne yazar! Aşağı bakan köpekmiş! İttirmiş! Sessizce ağlıyorum. Seansın bitmesini bekliyorum. İlk defa ağlamıyorum bu salonda. Hiçbir hareketi düzgün yapamıyorum. Bir tane öğretmen yanıma gelip el vermiyor, ufacık bir yardımda bulunmuyor. Yüzüme bile bakmıyorlar. Sınıf tıklım tıklım. Paketim bitsin asla bir daha buraya gelmeyeceğim. Bireysel çalışabileceğim bir yoga öğretmeni bulmalıyım ben. Dayanamıyorum bu saçma pozlar için insanlarla dip dibe paralanmaya. Kalkıp çıkıyorum sınıftan. Matı olduğu gibi bırakıyorum. Zaten matlar da Cihangir Yoganın matları. Aşağı bakan köpekmiş! Kalçalarıyla itirmiş!

“Yogaya devam,” dedi terapistim, “anda kalmana, burada ve şimdide olmana yardımcı olacak. Gittikçe daha çok başaracaksın. Bilge için daha yararlı olabilirsin böylece.”

Peki. Tamam. Başarmayı, bedenim ve nefesimle uyum içinde hafif bir akışta hareket edebilmeyi ve tüm bunları anlamlı bulabilmeyi çok istiyorum. Ve Bilge için daha yararlı bir anne olmayı.

Ben de insanım!

Bayramoğlu’ndaki yazlığımızda, odamın penceresine bahçedeki şeftali ağacının gölgesi vururdu. Geceleri o gölgeyi siyah cüppeli Azrail sanırdım. Bir eli havada, ucu bana dönük bir bıçak tutarken yavaş yavaş pencereme yaklaşırdı. Yatağında duvara doğru dönüp kıvrılır, tir tir titrerdim. Azrail’in bir bacağını kaldırarak penceremden içeri girdiğini, bana doğru geldiğini düşünerek yatağımdan fırladığım gibi annemlerin odasına koşardım. Onların yanında yatmak isterdim. Annem izin vermezdi. Sonunda babam cama battaniye çakmıştı. Artık şeftali ağacının gölgesini görmüyordum. Başka bir şey hatırlamıyorum.

Bu anıyı çalıştık. Parça parça geldi önce, dağınık. Sonra sıraya dizildiler. Hikâye oluştu. Elbette çiçekli harika bir günün muhteşem anıları çıkmadı. Yine korkunç, yine beterin beteri. Lanet olsun. Lanet!

Penceremde “tık tık” sesi. Birkaç hafta önce duyduğum metalik ses. Hâlâ ara ara kulağımda çınlayan o “tık tık.” Metal bir şeyle cama vuruluyor. İlk seferinde merak ederek gidip perdeyi aralıyorum. Amcam camı açmam için işaret ediyor. Açıyorum. Beni dışarı çağırıyor. İstemiyorum. Israr ediyor. “Uykum var, uyuyacağım amca,” diyorum. Saçımdan tutup çekiyor, eliyle ağzımı kapatıyor. Onun dev gücü karşısında minicik kalmış bedenimle çaresizce debelenirken beni sıkıca tutarak arka bahçeye götürüyor. Babamı bekliyoruz sessizce, eli ağzımda, kucağında sıkı sıkı tutuyor beni.

Arka bahçede durduğumuz o yerin çocukken kör nokta olduğunu sanırdım. O noktada durursam kimse beni göremez diye düşünürdüm. Atlas bizdeyken bahçede saklambaç oynadığımızda orada durarak saklanmaya çalışmışım bir kere. Beni gördüklerinde çok şaşırmışım. Atlas orada öyle durarak saklanmama gülmüştü. Öyle ulu orta durup görünmeyeceğine inanabilmek böyle bir şeymiş demek.

Babam geliyor. Gülümsüyor. “Geldiniz mi?” derken kollarını bana doğru uzatıyor.

Kucağına atılıyorum. “Babacığım,” diyerek kollarımı boynuna doluyor, omzuna kapanıp ağlıyorum. Babacığım geldi, amcam artık bir şey yapamaz bana sanıyorum. Bir yere gidiyoruz hep birlikte.

“Babacığım, nereye gidiyoruz? Ne olur eve dönelim, n’olur babacığım... Niye gidiyoruz... N’olur gitmeyelim... Babacığım...”

“Çok güzel olacak merak etme,” diyor babam.

“Kaç yaşındasın Çağla?” Babamın kucağında gittikçe küçülüyorum. Yedi, altı, beş, belki dört.

Nereye gittiğimizi bilmiyorum. Loş, kalabalık küçük bir oda. Amcam beni babamdan ayırıyor. Ayrılmanın acısını duyuyorum. Amcamı sevmiyorum. Ondan korkuyorum. Beni sertçe ve çok sıkı tutuyor. Babam gülererek yaklaşıp üstümdekileri çıkarmaya başlıyor. Ben ağlıyorum. O gülüyor. Aynı annemin, anneannem öldüğünde iki büklüm hıçkırarak ağlarken güldüğü gibi, gülüyor babam! Beni masaya yatırıyorlar. Bedenimi inceliyorlar, bacaklarımı açıyorlar. Aralarında konuşup duruyorlar. İkisinde de o çarpık yarım gülümseme, pis bir güven gülümsemesi. Beni yüz üstü çeviriyorlar. Sırayla arkamdan içime girip çıkıyorlar. Canım yanıyor. Babam askerden döndüğünde olduğu gibi tuhaf bir acı. Sonra yine yüz üstü çeviriyorlar.

“O çocuk ne hissediyor?” diye soruyor terapistim.

“Ben bir eşyayım. Ağlamamın, canımın yanmasının, hissettiğim hiçbir şeyin bir önemi yok. Ben insan değilim. Ben yokum!”

“Bunların yerine ne olsun isterdin?”

“Ben de insanım! Benim de duygularım, canım, kalbim ve düşüncelerim var. Bu beden benim, sadece benim ve ben bir İNSANIM!”

Bu cümleyi ne çok kullanmışım tüm yaşamım boyunca, sevgililerime, arkadaşlarıma, çocuğuma... Nedenini, kaynağını, karşımdakinden ne beklediğimi bilmeden, neden bu kadar yaralı hissettiğimi anlayamadan. “Ben de insanım!”

“O küçük kızın ne yapmasını isterdin?”

O küçük kız yatağında korku ile tir tir titrer ve bekler iken “tık tık” sesi ile birden tüm korku yok olur, sırtında bir kol çevrilip kurulmuş gibi kalkıp pencereyi açardı. Tüm acı, korku, o karmakarışık

duygular, hepsi birden yok olurdu. Pencereyi açardım, amcamın pantolonlu bacağına atarak pencereden içeri girişini, pencereyi kapatıp perdeyi çekişini ve bana doğru gelişini seyretmek üzere yatağıma gider, en en köşesine, duvarların birleştiği yere büzülür, dizlerimi çenemin altında çekip bacaklarıma sarılıp beklerdim. Hafifçe ileri geri sallanırdım. Geriye kalan ufalmış bedenimden atamadığım korku ve çaresizliği eritip yok etmek için teselli sallanışları. Bazen tek başıma bazen babam ve amcam birlikte beni sürekli ziyaret ederlerdi. Camı açar, her şey bittikten sonra da camı kapatıp perdeyi çekip yatıp uyurdum. Böylesine şuursuz teslimiyetimin açıklaması ne? Nasıl, nasıl?

Göğsümü içeriden parçalamak üzere kendime saldırırken terapistim sakinleştiriyor beni.

“Hayatta kalmak için teslim olmak zorundaydı küçük kız. Yoksa acı dayanılmazdı. Dayanamazdı. Hissizleşmek zorundaydı. Hayatta kaldın. Hayatta kaldın.”

Küçük kızın pencerede “tık tık” sesini duyar duymaz ağır bir şey fırlatıp camı kırmasını isterdim. Sonra sokağa fırlayıp, “Babam ve amcam bana tecavüz ediyorlar, imdaaat!” diye bağırmasını... ama o zaman ben o kelimeyi bile bilmiyordum ki. Tecavüz. Kimin umurunda olurdu o da ayrı konu. Bayramoğlu’nda bir tarafı boş arazi, diğer taraflarındaki bahçeli evlerde yaşayanların çoğunlukla uzakta olduğu bir ev, güya yazlık, hiçliğin ortasında bir kara delik.

“O küçük kızı kucağına almak ister misin? Onu teselli etmek, sevmek, onun o zaman yapabileceği başka bir şey olmadığını, onun bunları hiç hak etmeyen bir çocuk, sadece çocuk olduğunu, hiçbir suçunun olmadığını... bunları ona söylemek ister misin?”

Yapamıyorum. Zihnimde kırmızı minik çiçekler ve bir anlığına çakan kan revan bir sahne canlanıyor. Küçük kıza gidemiyorum. Bacaklarım açık sırt üstü yatıyorum. Oda loş. Floresan ışıkları yok. Siyah metal bir alete yerleştirilmişim. Bacaklarım jinekoloji masasındaki gibi havaya kaldırılmış. Bacaklarım, tüm aşağısı kan içinde. Bir anlık bir görüntü bu. Bu halde havada uçuyorum, alet, ben ve kan. “Belki bir filmde bir sahnedir,” diyorum inanmayarak. “Belki,” diyor terapistim. Öyle olmasını istiyorum. Bana ait şeyler değil bunlar, olmamalı. Bunlar hep birilerinin yaptığı uç filmlerden olmalı!

9 Ekim 2019, Çarşamba

İyiye gittiğime inanmak istiyorum. Hayatım hep her şeyin daha iyi olacağına inanma gayretiyle ve hiçbir zaman daha iyi olmadığını görerek geçti. Öyle hassas ve kırılganım ki!

Dün akşam çocuğum da çok hassas ve ağlamaklıydı. Sonra öfkелendi. Çok çok öfkелendi. Onu neşelendirmek için hafifçe attığım yastık bana öfkeyle geri gelmişti. Yastıklar uçtu bir süre havada. Bunun bir oyuna dönüşme ihtimaliyle yumuşakça devam ettirmeye uğraşıyordum. Birden bir top geldi bacağıma, sert ve güçlü bir atış, bacağım acıdı. “Acıdığını, artık oynamak istemediğimi,” söyleyerek kırılgan balkona çıktım. Sigara içmek için çıldırıyordum. Peşimden geldi, sigara içmeme izin vermedi.

İçeri girdik. Öfkesi yatışmak bir yana şahlanmıştı. Yastık, battaniye, kumanda ne varsa fırlatmaya başladı. Sonunda onu yakalayıp sarılmaya çalıştım. Cimcikledi beni, boğuştuk. Koşarak içeri gidip odama girdi ve kapıyı kilitledi. Öyle çok bağırıp çağırıyordu ki tatlı dilim içime doğru yakarak akan şerbet tadı vermeye başlamıştı. Bir türlü açmadı kapıyı. Sonunda patlayarak bir tekme savurdum. Kapı gürültülü bir şekilde titreyip olduğu yerde durmuştu. Koridordaki dolaba gidip ne kullanabilirim kapıyı açmak için diye bakarken çekici alıp kapıya döndüm. Seslendim, “Aç kapıyı lütfen. Yoksa kapının kilidini kıracağım. Bu şekilde olmamalı!” Hiç ses yok. Çekici kaldırıp kapının koluna vurdum. İşe yaramayacağını vurmadan anlamıştım. “Kırılırsa hiç çıkamazsın,” dedim. Korktu sanırım, kalkıp açtı. “Git,” dedi. “Burası benim odam, kendi odana git, gelmeyeceğim,” dedim. “Hayır,” dedi. Sertçe söyledim bir kere de. Kalktı, yavaşça ağınnır hareketlerle içeri gitti, aynı ağırlıkta dişlerini fırçalayıp yattı. “İyi geceler,” demek için yanına gittiğimde, “Git” dedi, git. Arkasını dönüp kitap okudu. Neden bu kadar öfkeli? Neden? Neler oluyor bize böyle?

Solfej çalışırken başlamıştı tartışma. Doğru sesi vermediği zaman piyanodaki tuşa basıyorum doğru sesi duysun diye. Bir iki kez bastığımda hoşlanmadı bundan. Nasıl olacak? Doğrusunu yapıp yapmaması önemli değil mi? Birden öfkeyle bağırmaya başladı. Beni dinlemiyordu. Çalışmayı yarım bıraktı. Oysa yarım saat telefonda oyun oynadıktan sonra piyano başında ve metronomla çalışacağımıza söz vermişti. Başaramıyorum. Sabır, sakinlik, hiçbiri kâr etmiyor. Kendi haline mi bırakmalıyım? NE YAPMALIYIM? Neden bu ÖFKE?

Sabah Hindistan’dan getirdiğim sesle şifa aletlerimle koridorda minik bir konser verdim. Öncesinde uyandırmaya çalışmıştım. Arkasını dönüp yorgana iyice sarınarak yatmaya devam etmişti.

“Yorganını almayacağım, istediğin gibi burada kalacak. Kalkmaya da zorlamayacağım seni. Ama dersine zamanında yetişmek istiyorsan kalkmalısın,” demiştim. Minik konserimden sonra bir baktım uyanmış, yataкта kitap okuyor. Yumurtalar haşlanmış. Tezgah berbat halde. Kahvaltı masası düzgün tek. Sabah çıkıp akşam geliyoruz. Hiçbir şeye yetişemiyorum. Mutfakta oturup ağladım.

“Neden ağlıyorsun anne?”

“Her şeyi tek başıma yapmaya çalışmaktan çok yorulдум. Yardıma ihtiyacım var.”

“Babam geldi ya geçen hafta.”

Yaa, geldi, babaannenle beni eleştirip durdular, sonra da çekip gittiler. Neye yaradı gelmeleri!

“Bir hafta kaldılar burada. Yine yalnızım. Bana yardım etmelisin Bilge. Yapabileceklerini kendin yapmalısın. Bana güzel davranmalısın. Ben de insanım.” Ben de insanım!

“Ben sana güzel davranıyorum.”

“Her zaman değil. Dün mesela... Her şeyi yapman için sana tekrar tekrar hatırlatmam, ısrar etmem, neredeyse yalvarmam gerekiyor. Bırak yardım etmeyi, yapabileceklerini bile beni üzmeden, güzellikle yapmıyorsun. Yoruldum. Çok yorulдум. Ayrıca, artık sürekli canım cicim tatlım diye

konuşmayacağım. Senden de tatlı dil bekliyorum. Ben tek başıma böyle konuşup durdukça kötü hissediyorum.”

“İyi öyle.”

“İyiye sen de öyle konuşmayı dene o zaman. Benim de ihtiyacım var.”

Ben de insanım, diye bağıyor içimdeki çocuk. Çocuğuma bunu yansıtmam ne kadar doğru? Öte yandan onun da biraz düşünceli olmayı öğrenmesi gerekmiyor mu? Neden bu kadar öfkeli? Ona neler oluyor, neler yaşıyor hiç anlayamıyorum.

“Bu kadar öfkeli davranmak, bağırp bir şeyler fırlatıp bana kızmak yerine ne hissettiğine bakıp benimle paylaşmayı denemelisin artık. Öfkeli olduğunu anlıyorum. Öfkелisin. Kızgınsın. Üzgünsün. Ama nedenini anlatmazsan ben bilemiyorum işte. Her şey senin içinde olup bitiyor. Okulda yaşadıklarını da anlatmazsan bilemem. Çok korkutucu olsa bile içinde olup bitenlere bakmanı ve bana anlatmanı istiyorum artık. Ne kadar kötü şey çıkarsa çıksın anlatmak seni rahatlatacak. Seni bu kadar öfkелendiren şeyleri değiştirebiliriz. Ne olduğunu anlarsam ben de yapabileceğim ne var düşünebilirim o zaman.”

Ya anlatamıyorsa? Anlatamadığı, kendi bile anlamadığı için böyleyse. İyi niyetli olduğuna, yapabilse anlatacağına inanıyorum. Ama işte, tabağını bulaşık makinasına koymak gibi yapabileceğı basit işleri bile hatırlatmama rağmen söylenerek yapması, artık onun sorumluluğuna geçmiş olması gereken bir çalışmayı düzgün yapması için uğraşırken öfke nöbetleriyle üzerime gelmesi beni çileden çıkarıyor. Başa çıkamıyorum bu durumla. Birlikte bazı çözümler üretmek ve uymak zorundayız. Bu konuşma ikimizin de yararına bir yerlere varmalı.

Arabada sabahları benim istediğim müziğı, akşam dönerken de onun şarkılarını dinliyoruz. Ben TRT3 radyoda klasik müzik dinleyelim istiyorum. Konservatuvarda klasik müzik eğitimi alan çocuğum bambaşka müzikler seçiyor dinlemek için. Bu aralar pop müzik. Park parasından, kafelerde beklemekten, trafikten, trafik cezalarından ve pop müziğinden imanım gevremiş haldeyim.

Çocuğuma ulaşamamak ve hayattan hiçbir keyif alamamak beni kahrediyor.

Dün bir değişiklik yapıp pilates dersine girdim. Çıktıktan sonra saatlerce ellerim, kollarım ve bacaklarım titredi. Bugün yogaya gitmek yerine kendime ayakkabı baktım. Hiçbiri ile rahat etmiyor ayaklarım. Neredeyse dükkandaki tüm ayakkabıları denedim, sonunda hasbelkader rahat ve güzel bulduğum bir tanesini aldım. Bana muhteşem gelecek ayakkabının henüz icat edilmediğini veya benim dolaşıp onu bulacak sabrım ve zamanım olmadığını düşündüm. Bu bile hesapta yoktu. İhtiyacım vardı. Tek rahat ayakkabım yazlık açık mavi bez bir ayakkabı, kışlık bir şey lazımdı. Bunca yıl kışları nasıl geçirdiğimi düşünüyorum. Orasından burasından yırtılmaya başlamış, annemle babamın para yollamasıyla aldığım ayakkabılarım var. Bazıları ultra rahatsız. Nereden geldi onlar?

Bir de cüzdan ve Bilge'ye harika bir sırt çantası aldım. İlkokul boyunca aynı çantayı kullandım. Artık orta okullu, yeni bir çantayı hak ediyor. Cüzdanımın da fermuarı bozulmuş olduğu halde uzun zamandır kullanıyordum. İçindekiler çantama dökülüyordu sürekli. İhtiyaçlarımı karşılamak konusunda hep gecikiyorum, düşünemiyorum. Hesapta olmayan harcamalar olarak görüyorum bunları. Bu ay Bilge'nin okul parasından hiçbir şey koyamıyorum bir kenara. Geçen ay olduğu gibi. Deli para harcıyorum, öyle düşünüyorum. Neye harcadığıma bakıyorum, hangisi delice, yok, bir şey bulamıyorum. Babamın parası bu, neye harcarsam harcayayım her kuruşunu harcamak deli harcamakla aynı.

“Hani dün sarılmak istediğimde direndin ya? Tüm gücünle boğuştu benimle.”

“Evet.”

“Harikaydın. İstemediğin zaman her kim olursa böyle yap, olur mu? Hatta daha sert ol.”

“Öyle zaten.”

“Aferin.”

Ve seans

“Yaşamak istemiyorum. Ölmek de istemiyorum. İkisinin arasında bir yerdeyim.”

Böyle demiştim seansın başında.

Bayramoğlu'na gittik yine. Amcamla babamın pis bakışlı yüzlerine odaklandım. Sonunda onların da ellerine bir oyuncak geçmiş, ben. Ne yapacağını şaşırılmış iki çocuk gibi sevinçle oynuyorlar benimle. Havada uçuyor gibiyim, ağzıma bir penis giriyor, hop uçuyorum, ondan ona, top gibi, arkama giriyor...

Amcamla babam çıplak, bacaklarını açıp yere oturmuşlar, ayak tabanlarını birbirlerine yaslayıp beni aralarında koymuşlar. Ayakta buluyorum kendimi birden. Hareket kapasitem olduğunu fark ediyorum, ayaktayım, yürüyebilirim. Şaşkınlık içinde uyanır gibiyim. “Bana gel, bana güzelim, hadi,” diyor ikisi de. Bacakların üzerinden dışarı çıkmaya çalışıyorum. Beni sertçe geri çekip vuruyor birisi. “Dışarı çıkmak yok!” Amcam üzerime abanıyor. Babam penisini ağzıma sokmaya çalışıyor.

Yine ayaktayım. Amcam arkamda. Babam önümde ayakta, penisini ağzıma sokuyor. “Boğuluyorum baba,” diyorum. “Boğulmazsın canım. Büyüdün artık,” diyor. Amcam arkamda, dizlerinin üzerinde, içimde... Bağırıyorlar, inliyorlar, boşalıyorlar. Beni bıraktıklarında ellerimin üzerine düşüp kusuyorum. Kızıyorlar. “Temizle,” diyorlar. Kendimi kusmuşun üzerine bırakıyorum. Ensem ıslanıyor.

Küçük bir tuvaleti var bu depo gibi loş yerin. Küçük bir lavabosu. Babam saçlarımı yıkıyor bu lavaboda.

Arabaya binip geri dönüyoruz.

“Peki ya, benimle olduğu gibi, hatta daha sert mücadele ettiğin halde karşıdaki senden büyük ve daha güçlü biriye? Ya hiçbir şey yapamazsan ne olur?”

“Daha sert olurum. Yumruk atarım. Tekme atarım.”

“Yine de senden büyük biriye, seni engellerse?”

“O zaman hak etmiş olurum.” Ah canım, yavrum. Olmazsın, olmazsın.

“Asla Bilge, asla sen hak etmiş olmazsın. Bu sana zarar veren kişinin yanlışı olur. Senin değil. Böyle bir şey olursa sonra ne yapabileceğini biliyor musun?”

“Ne yapabilirim ki?”

“Okulda gidip yardım isteyebileceğin kimse var mı?”

“Yok.”

“Müdür? Öğretmenlerin?”

“Belki. Yok, hayır.”

“Beni arayabilir misin? Hemen beni arayıp ne olduğunu anlatabilir misin? Bunu yapabilir misin?”

“Yaparım.”

“Anne, annee... Amcamla babam beni her akşam bir yere götürüyorlar. Çok çok kötü şeyler yapıyorlar bana. Anne...” Annem rüyada gibi.

“Saçmalama. Rüya görmüşsündür yine!”

Odama gidiyorum koşarak. Kapıyı çarpıp kendimi yatağıma atıyorum.

“Anne... Anne... Neden bana inanmıyorsun? Anne...”

Bedenimden çıkıp dışarıdan seyredebiliyor olmak tutunulabilecek hatta o sırada övünülecek bir şeydi, tek şeydi.

“Ne hissediyorsun?”

“Öfke, aşağılanma, iğrenme. İğreniyorum onlardan. Öyle aşağılıklar ki! Bedenimi kontrol edebilirler ama zihnimi edemezler. Çok çok öfkeliyim. Düşüncelerime sızamadıkları için kendimi onlardan daha güçlü hissediyorum.”

“Odaklan. Bak. Ne görüyorsun?”

“Hiçbir şey. Bir merdiven var duvarda sadece.”

“Merdivene odaklan.”

“Yürüyebiliyorum. Koşabilirim. Bacaklarımı ve ellerimi kullanabiliyorum.”

“Kaç yaşındasın?”

“Beş belki. Küçüğüm ama hareket edebilecek güçteyim. Serbestim. Gidip o merdivene tırmanıyorum. Babamla amcam giyinmiyorlar. Söyleniyorlar. Kusmuğu temizliyorlar belki. Çatıdayım. Rüzgâr var hafif. Hızla koşuyorum. Amcamla babamda çatıdalar. Kenardayım. Atlamak istiyorum. Yüksek. Dört beş kat var. Aşağı bakıyorum. Amcam konuşuyor. Ona bakıyorum. Korkuyor. Şimdi o korkuyor. Güzel şeyler söylüyor bana. Yüz ifadesi tatlılaşmış. Sözler veriyor. Bir daha buraya gelmeyeceğiz. Her şey çok daha güzel olacak. Benim de bir geleceğim olacak. Mutlu olacağım. İnanmıyorum. Atlayacağım ben. Bitecek bu. Sadece bir süre daha amcamın o tatlılaşmış korkulu yüzüne bakmak istiyorum. Birden babam yakalıyor beni. Yandan gelmiş. Çırpınıyorum. Kurtulmaya çalışıyorum. Ölmek istiyorum. Beş yaşındayım.

Bir daha oraya gitmiyoruz. Zaten daracık. Sevmiyorlar orayı.

11 Ekim 2019

Bayramoğlu ile ilgili her zaman hatırladığım bir anım var. Sultan yengem, bana karşı şaşırtıcı derecede ilgili ve sıcak, “Gözleme yapacağım. Sen de gel yukarı. Olur mu?” diyor. İlgi görmek ve davet beni nedense şaşırtıyor. Yengem benim de gelmemi özellikle önemsiyor. Bu şekilde ilgi görmeye alışık değilim. Gitmek istiyorum. Belli belirsiz bir anne itirazı var belleğimde. Annem ve babam bir yere gidiyorlar galiba. Yukarı çıkıyorum. Sultan yengem seviniyor, “Gel otur,” diyor. Kuzenlerim ve

kardeşim çoktan masadalar. Oturuyorum. Gözlememi bekliyorum. Biraz tedirginim, sessiz ve güvensiz. Anı bu kadar. Gözleme yediğimi hiç hatırlayamamışımdır.

Bu anıyı çalışıyoruz.

Bedenime dokunan eller hatırlıyorum, bacaklarıma, göğüslerime. Rahatsız oluyorum. Ellerden kurtulmaya çalışıyorum. Yengem, “Çocuklar rahat bırakın kız, gözlemesini yesin,” diyor. Birden amcamın sesini duyuyorum. Dönüp bakıyorum. Arkamda koltukta oturuyor. Bacak bacak üstüne atmış.

“Bırak Sultan, yapsınlar. Böyle başlar. Bu şekilde olur bu iş.”

Kuzenlerim ve kardeşim rahatça ellemeye devam ediyorlar. Kalkıyorum. Kaçmaya çalışıyorum. İtişip kakışarak masadan uzaklaşıyoruz. Koridora doğru koşup kurtulmaya çalışıyorum. Sultan yengeyle amcamın yatak odası, koridorun ortasında. Oradaki yatağa savrulduğumu hatırlıyorum. Çocuklar her yerimde. Amcam geliyor. Kemerini, fermuarını açıp pantolonunu indiriyor, “Şimdi size bu işin nasıl yapılacağını öğreteceğim,” diyor. Çocuklar sıraya dizilmiş seyredirken korkuyla donup kalıyorum. Orada, onların önünde, ben sırt üstü yatarken üstüme abanıp içime giriyor. Giysilerime ne oldu? Doğu da deniyor sonra.

“Çağla, kaç yaşındasın?”

Bilmiyorum. Kuzenlerim ve kardeşim pis pis gülüyorlar sanki.

“O zamanlar onlar da belli bir yaşta olmalı. En azından sabah altı. O zaman sen de on.”

Hayır, daha küçük hissediyorum. İlk okula başlamamış olmalıyım. Öte yandan düşününce on yaş çok makul geliyor, daha büyük bile olabilirim. Zira zihnimde küçük halimle genç halim arasında sürekli değişiyorum. Biriyim desem birden başka bir yaşta ve boyda görüyorum kendimi.

“Kanaman oluyor mu sonra? Hani daha önce çizgi çizgi kan görmüştün. Onlar senin yırtılan kasların olabilir mi? Çok küçüklüğünden beri hem anal hem vajinal yoldan içine girildiği için kaslar yırtılmak zorunda kalıyordu. Kaslar yırtılınca bol kanama olur. Tuvaletini de tutuyordun büyük ihtimalle. Çünkü kızıyorlardı sana. Tuttuğun zamanlar hatırlıyor musun?”

Evet, çok. Ve kaçırdığım zamanlar da. Hatta üniversitedeyken bile. Hatta hâlâ ara sıra...

Gözleme günü. Sanki, aynı binada yaşadığımızı, kuzenlerim ve ailesinin yukarı katta bir evleri olduğunu o gün anlıyorum.

Gözleme. O hiçbir zaman yiyemediğim gözleme kaşarlı patatesli. Kayaköy’de kıtlıktan çıkmış gibi kaşarlı patatesli gözleme yedim. Ne zaman dışarıda yiyecek olsam kaşarlı patatesli gözleme yedim.

“Şimdi size bu işi nasıl yapıldığını öğreteceğim.”

“Gözlemesini yiyemedi kız.”

“Bırak şu gözlemeyi Allah aşkına!”

“Bilge kesinlikle inisiyatif kilitlenmesi yaşamıyor. Annem bile olsa kimse bana bir şey yapamaz diyor o. Sen ona güvendeyiz mesajı ver, güvendeyiz.”

Ben de bana bir şey yapanlar dışında herkese fazla fazla abartılı tepkiler vermedim mi hayatım boyunca? Güvende miyiz ki!

Doğu’yla o yatakta seviştiğimizi hatırlıyorum. Sonrasında artık bunu yalnız da yapabiliyorduk.

Yine amcam ve babamın yüzündeki ifadeye dönmemi istiyor terapistim. 3-6 yaş arası. Orada yazılmış kodlara bakmalı, silmeliyiz.

Ama ben yine Bayramoğlu’nda amcamların evine gidiyorum. Banyodayım. Kapıyı kilitlemişim. Yengem sürekli kapıyı tıklatıyor. İyi olup olmadığımı, temizlenip temizlenmediğimi soruyor. Altıma kaçırmışım. Yerdeki giysilerime bakıyorum, kan, çiş, kaka. Çok utanıyorum. Bir o kadar da şaşkınım. Klozette oturuyorum. Yengem sesleniyor, “Küvete gir, yıkan.” Küvete girip altımı yıkıyorum.

“Anne karnında belli olur cinsiyet. Dördüncü aya gelip de XY olan bebek, eğer cinsiyet hücreleri östrojen hormonunu reddedip içine almamış, testosteron hormonunu almışsa bitmiştir. Kız bedeniyle ama erkek gibi hissederek yaşar. Ya da tersi. İlk cinsel deneyim keyifliyse biseksüel de olabilir. Daha sonra netleştiğinde biseksüellik de biter.”

Ben hiçbir zaman gerçek bir lezbiyen olmadım. Tek bir ilişkiydi ve keyifli bitmediği için biseksüel de olamamıştım.

Çocukken ateşlendiğimde... Yüzüme doğru uzanan metal bir ip üzerinde yusuvarlak bir taş bana doğru gelip büyür, sonra uzaklaşıp küçülür, sanki büyüyüp bana doğru geldikçe ağzıma girer, uzaklaştığında da ağzımda tuhaf taş gibi bir tat ama aynı zamanda bir boşluk hissederdim. Ardından ağzımın içinde nemli, yoğun, kötü kokulu bir tat kalırdı. Ateşli halde, gözlerimi açmakta zorlanarak saatlerce yattığımı, sıkılarak bu görüntüyü ve duyguyu yaşadığımı, odanın duvarında cayır cayır yanan alevler olduğunu hatırlıyorum.

Bir gün Göztepe’deki evinde, anneannemin eski büyük tuvalet masasının aynasında ağzımı açıp incelediğimi hatırlıyorum. Sanki ağzımda bir şey bulacaktım. Oysa hiçbir şey yoktu.

Yazım ortaokuldaki yazıma dönüşmüş gibi bir süredir. Gökçe harfleri geri geliyor. Gökçe'in uzun tombul harfleri ile annemin zarif vurgusuz tekdüze yazısını karıştırıyor. Ben neredeyim?

Bedenimdeki duyumlar:

- Karnımdan mideme, oradan da boğazıma dek yükselen KORKU.

Korkumla tanışıyorum. Onunla yüzleşiyorum. Çok çok korkuyorum. Hâlâ. Pencereden, kapıdan, balkondan, telefondan, her yerden gelebilirler gibi saçma bir korku. Amcamın ve (itiraf et şunu artık Çağla!) BABAMIN hayatımıza sızıp beni yok edip, çocuğuma zarar verebileceğini düşünerek korkudan tir tir titriyorum. Hayır, düşünmekten değil, zarar verebileceklerinden, sapıklıklarının büyüklüğünden korkuyorum.

- Bileklerimdeki zayıflık! Yıllardır ne zaman yoga yapsam bileklerimdeki acı yüzünden ellerimin üzerinde durmam gereken hiçbir hareketi yapamam. Gerçekten bağladılar mı beni? Bileklerimden arkadan, bir türlü kurtulamadım... Ağzım dolu!
- Kalçam ağrıyor. Sağ kalçam daha çok bazen, bacağıma doğru vuruyor.
- Karnımda gezinen ağrı...
- Boynum... sanki yara var ense kökümde, omurgamın başında.
- Sağ elimdeki ağrı... Bağ dokusu hastalığı olabilir demişti romatolog. Bağ dokusu hastalığı! Kendimi savunmak için kendi kendime mi saldırıyorum?
- Ağrılar, bedenimde dolaşıyorlar dilediklerince. Öyle çoklar ki, şımarık hissediyorum. Hakkım yok böyle söylenmeye. Utanıyorum.

12 Ekim 2019

Zihnimin bulanıklığında oyuncak bir top gibi bir oraya bir buraya atılıyorum. Ağzıma bir penis giriyor, sert ve kocaman, dudaklarımın kenarları yırtılıyor, ben sürekli krem sürüyorum (demek bu yüzdendi!!!) artık acımasın, iyileşsin istiyorum. Sonra top olup fırlatılıyorum, birden arkamda bir sertlik... Bulanıklık azaldıkça zavalliliğimi görüyorum. Öyle zavallı, fiziken çaresizim ki. Bir eşyayım, zevk eşyası. Yaşadıklarımı bir ben biliyorum. Etrafımdakiler benim bir şey yaşıyor,

düşünüyor ve hissediyor olabileceğimi hesaba katamayacak kadar sağduyudan uzaklar. Küçükken öğretilmiş bana, öğretilmeye devam ediyor: Ben bir zevk objesiyim ve ne hissettiğimin bir önemi yok.

Bir şey hissetmeye hakkım varsa o da benden istendiği şekilde zevk almak, cilveleşmek ve zevk vermek üzerine eğitimin sonucu istenildiği gibi varlık gösterebiliyorsam vardı.

“Aferin. İşte böyle. Harika.”

Batı hâlâ korkuyor mu? Batı sadece sevgi kelebeği olduğunda, aşırı sevecen olmayı öğrendiğinde mi kurtuldu ya da hafifletti?

Batı ve Baran’la değil ama Doğu’yla ilkokula başlamadan önce başlamış olmalı.

İlkokula başladığım günü hatırlıyorum. Kimseye güvenmiyordum. Çocuklara bile. Anneme hiç.

Anneannem bana ilkokula başlamadan önce alfabeyi öğretmişti. ‘Jandarma’ gibi uzun ve zor kelimeleri öğrenmem onun için çok önemliydi. Böylece okulda hiç zorlanmayacaktım. Sıkılıyordum ama yapabiliyordum. İlkokula başladığımda anneanneme şükretmişim çünkü sıramda utanç içinde oturup okul bitsin diye bekliyor, hiçbir şey dinleyemiyor, anlayamıyordum.

Yaşamak zorundayım. ZORUNDAYIM. Bilge için olabilecek en iyi bakıcı benim, tekim. Yaşayacaksın Çağla. Kalbin Bilge için atmaya devam edecek. Bir süre sonra hem Bilge hem de kendin için atacak.

Peki ben bu işin içinden nasıl çıkacağım? Tamamıyla iyileşecek miyim? Güçlü ve dik durarak yazılarımı hiç yayınlayabilecek miyim? Geçmişimin önünde sağlamca durabilecek miyim?

Amcam aramıştı yıllar önce. “Ne yazıyorsun?” diye sormuştu. Kızıltoprak’taki evde balkona kurduğum masada sürekli yazıyordum.

“Benim hakkımda köyü şeyler yazıyor musun?”

“Aaa amca,” demiştim, “sizin hakkınızda kötü ne yazabilirim ki? Benim derdim annem ve babamla.”

“İyi,” demişti. Beni arayıp böyle bir şey sorması tuhaf gelmişti.

“Sizin hakkınızda ne yazabilirim ki?” diye sormuştum şaşkınlık içinde. O kadar az vardı ki hayatımda şaşakalmıştım!

“Ne bileyim,” demişti, “aman kötü bir şey yazma da!”

Beni hiç aramayan amcam onu yazmamdan neden korkmuştu? Bununla birlikte iki tuhaf konuşmamız daha olmasa belki de ondan şüphelenmeye hiç başlamayacaktım. Çok çok tuhaftı. Belki telefonda istediği korkuyu salamamıştı, belki de korkulacak bir şey yok, kız bir şey hatırlamıyor, demiş rahatlamış, daha fazlasına gerek görmemişti. Belki.

Diğer şüphe uyandırıcı konuşmamız, Bilge’nin babasının nafakayı ödemesi için ihtar çekmesini istediğim telefon konuşmamızdı.

“Adresi gerekli, öyle İstanbul’dan Fethiye’ye ihtar çekilmez.”

Sonra da beni vaz geçirmeye çalışmıştı.

“Neden amca,” demiştim, “neden hakkımı savunmak için yardımcı olmak yerine beni vaz geçirmeye çalışıyorsun?”

“Olur mu hiç,” demişti, “sen benim gözbebeğimsin.”

Gözbebeğimsin! Donup kalmıştım. Onun için değerli olduğumu, dahası hayatımda bu kadar yerim olduğunu hiç bilmiyordum. İrkildiğimi, silkelenip sinirlendiğimi, “Peki amca,” deyip telefonu kapattığımı hatırlıyorum. O ihtar çekilmişti sonra. Uyanmam korkusuyla belki. Ya da başka bir avukata gitmeyeyim diye. O kadar, ihtar sonrası Cafer İstanbul’a gelip bana bağıra çağıra sövüp saymıştı. Sonra da bir şey olmamıştı. Boşandığımız gün ben hiçbir şey istemediğimi söylediğim için hâkim 500 TL nafaka yazdırırken Cafer son anda, “300 olabilir mi?” diye sormuş, hâkim benden yanıt istediğinde, “Yeter ki boşayın. Olur,” demiştim. 2009’dan bu yana ödenmeyen 300 TL’lik nafakayı kime söylesem çok az buluyor. Amcama göreyse bu konuyu kapatmam benim ve çocuğum için en hayırlısı!

Üçüncüsü... Bilge birinci sınıftaydı, ben babama öfke kusuyordum. Annem babamın bana ev almayı düşündüğünü söylemişti bilmem kaçınıcı kez. Ev bakmaya başlamıştım. Sonra babam birden, ev falan almayacağını söylemişti. Yine! Bana da kardeşime olduğu gibi bir ev almasında, biraz olsun bağımsızlaşmakta ısrarcıydım. Mektuplar yazıyor, telefonda kavga edip duruyordum.

“Senin için hiçbir şey yapmak zorunda değilim,” diyordu babam. Kahroluyor, dengemi kaybediyordum. Sanki ev alırsa her şey değişecek, bana değer verdiğini, aileden ve eşit olduğuma inanabilecektim. Amcamı aramıştım. O aramamıştı demek, ben aramıştım. Ya da önce o aramış, sonra ben tekrar aramıştım. İki yerde konuşmuştuk. Biri bir AVM’nin otoparkında arabada, biri ne yaptığımı bilmez halde dükkanların önünde bir ileri bir geri yürürken. Bilge birinci sınıfta, Alev’de okuldaydı. Ağlamıştım konuşurken. Şımarıklık yaptığımı düşünerek kendimi suçlamıştım bir yandan. Amcam,

annemle babamın onu ziyaret ettiğini ve beni nasıl mirastan menedebileceklerini sorduklarını anlatmıştı. Siz ne dediniz?

“Yapamazsınız, dedim. Mirasın yarısı senin hakkın.”

Ben ağlarken de, “Ne yapsam ki?! Seni evlatlık mı edinsem acaba?” demişti. Şok olup kalmıştım. 42 yaşındaydım. Kocaman bir kadını nasıl küçük bir kız çocuğu gibi evlatlık edinmeyi düşünebildiğine şaşırıp kalmıştım.

“Ne dersin?” Tabii ki hayır!

Bu üç konuşma olmasaydı, Bilge aile ortamı görsün diye onların evine gittiğimizde anlattıkları beni şüpheyeye düşürmezdi. Babamla aralarındaki miras kavgasını anlatmıştı uzun uzun. Babamın Çankırı’daki arazileri satılınca çok para almış ama asla mirası eşitleme gereği duymamış. Oysa amcam kabul etmiş başta, o da İstanbul’daki evi almış ki o ev o zamanlar arazilerden çok daha değerli görünüyormuş. Baran söylemişti bunu. “Amcam da kabul etmiş. Üzerine aldığı ev gayet değerliymiş. Sonra araziler para edince işine gelmemiş...” Amcam bunu yıllarca içinde tutmuş. Hata ondaymış, tutmamalıymış içinde... Amcamı çok haklı bulamamıştım ama babama da kızgındım. Para söz konusu olunca kesenin ağzı bana da kapalıydı. O zamanlar şimdikinden daha kapalıydı. Şimdi harçlığım fena değil. Her kuruşun hesabı yapılıyor, sürekli suçlanıyor, iş ev gibi beni özgür ve güçlü kılacak hiçbir şeye yanaşılmıyordu. Amcam o yarım yamuk pis gülümsemesiyle şöyle demişti,

“Niye? Baban seni çok severdi. Hiç kucağından indirmezdin!”

Ne? İndirmez miydi? Babam? Bana doğru düzgün dokunduğunu hatırlamadığım adam mı? Peki senin yüzündeki o pis gülümseme neydi amca?

Şeker hastası, yapay tatlandırıcılı sakızlardan alıp ağzına atıp duran amcam... Başının döndüğünü hatırlıyorum. Yengemin, “Otur Asaf, otur,” dediğini, “Amcan şeker hastası, kaldıramıyor artık Çağlacığım.” Neyi kaldıramıyor? Onların evindeydim.

13 Ekim 2019

Benim ailem unutuyor olmalı. Ama amcam gayet bilinçli, farkında. Asla gidip geldiği farklı halleri yok. O tek bir karakter. Yengem de öyle sanki, hüznü ama kabullenmiş, bilinçli. Yine de yengemden emin olamıyorum. Olmak istemiyorum. Ya kuzenlerim? Yıllardır beni akli başında bir kollama içindeler. O zaman anlamlandıramadığım ama şimdi anlamını bildiğim o bakış, aralarında geçen sessiz “Bak gördün mü” bakışı. Batı hep ağlarmış, ben onu teselli edermişim. “Batı neden ağlardı ki?” Karnımdaki çocuğu bilinçsizce getirdiğim ortamı düşündükçe kahroluyorum. “Dayıları olacağız biz onun” demişti Doğu’yla Batı kol kanat geren bir tatlılıkla. Aile ilişkilerinde kim kim olur, elti, bacanak

vs nedir ne değildir asla öğrenememişimdir. Benim kuzenlerim benim çocuğumun nesi olurlar ki? “Dayısı dersin işte,” demişlerdi. Kuzenlerim, unutmadılar. Onlar da amcam gibi bilinçli ve farkında. Ya kardeşim?

“Onlar neden öyle ki? Benim ailem unutturken, diye sormuştum terapistime.

Bana önerdiği ikinci kitapta bu sorunun yanıtını buluyorum. Christiane Sanderson’ın “Çocuğun Cinsel Eğitimi ve Tacizden Korunma Rehberi.” Keşke tüm evlere, okullara, rehber öğretmenlere... Zeynep’e, Sümeyye’ye hediye edebilsem!

Çocuğun Cinsel Eğitimi ve Tacizden Korunma Rehberi, sf. 283-285:

Ağır travma yaşamış/yaşayan çocuklar iki farklı tepki geliştirir. Tepkilerin içselleştirilmesi, ya da dışsallaştırılması şeklinde.

İçselleştirilmiş tepki:

- Kişilik çözülmesi ya da soğukluğa neden olan duygusal körelme yaşar
- İstismara ilişkin dayatmacı düşünce ve hayaller onları esir alır
- Sımsıkı yapıştıkları korku dolu, karışık, güvensiz bağılıklar
- Aşırı itaatkâr ve kurban kimliğine teslimiyet
- Öğrenme güçlüğü
- Umutsuzluk, depresyon, düşük yetersizlik

Dışsallaştırılmış Tepki:

- Başkalarıyla caydırıcı ya da korkutucu ilişki kurar
- Öfke ve yakınlığı erotikleştiren, tekrar yapmak zorunda kalacaklarına inandıkları şiddet içerikli fantezileri olur
- Gelişigüzel, karışık, dışlayıcı, kontrolcü bağılıklar
- Başkalarını suçlama ve cezalandırma içeren saldırgan bir tutum (Kendilerini istismarcıyla özdeşleştirdikleri yanlış kimlik gelişimi)
- Cinsel saldırganlık dahil kinini ve saldırganlığını başkalarına, özellikle diğer çocuklara yöneltir.

Ben bana sunulan eşya rolümün içine hapsolmuş, tepkilerimi ancak içimde verebilmişim. Oysa kuzenlerim aktif rol alabilmişlerdi. Tepkilerini saldırganca, şiddet içerikli fanteziler beslemek durumunda kalarak dışsallaştırmışlardı. Benim gibi bir eşya vardı ortalıkta ve isteseler de istemeseler de onlara sunuluyordum. Çok okuyan avukat babalarının baskıcı eğitimiyle tarih, psikoloji, felsefe ve hukuk (üniversitede devam ederek) konularında yetiştirilmişlerdi. Zamanla aşırı uyarılmayı ve korkutucu ilişki kurma biçimlerini düzenlemeyi öğrenmişlerdi. Kin ve saldırganlıklarını benim üzerimde olgunlaştırırken, diğer yandan toplumsal olarak güçleniyor, Everest Hukuk Bürosu'nun himayesinde başarılı olma yolunda ilerliyorlardı.

Benim babam fabrikatör. Kardeşim ve ben, entelektüel olarak zayıf, kafası karışık, babamın Harold Robins romanlarını unutarak tekrar tekrar okuduğu, annemin evde ne olmuş olursa olsun akşamları televizyon karşısında şen şakrak kahkahalar attığı kendini bilmez bir evde büyüdük. Amcamların evi bizimkinden çok farklı, çok daha tehlikeliydi belki ama çok yönlü bir eğitim olduğu da bir gerçektir. Özenirdim oradaki çok yönlü eğitime, kitaplara, kuzenlerimin her şeyi bilir hallerine. Tehlike açısından amcamla babamın çok da farkı yoktu. Ya kuzenlerim ve kardeşim? Onlar da aynı yolu mu takip ediyorlar, onlar kadar tehlikeliler mi? Daha hatırlayacak ve anlayacak öyle çok şey var ki!

Amcam bir kült gerçekleştirmek için uğraşmış ve başarmış. İmgemde, kendiyle gurur duyan, bir kenarı diğerinden yüksek pis sessiz gülümsemesi ve rahatça esmer çıplak bedeniyle ortalıkta dolaşan, şeffaf takım elbiseleriyle dolu bir gardırobu olan acımasız, duygusuz, vicdansız, insafsız, sadist ve belki de tanıdığım en aşağılık mahluk. Beni babama karşı doldurma çabası ve onunla yarışıp durması, benim gözümde kötüyü tekleştirip babama sabitleyerek kendini aklama çabası olabileceği gibi, aynı zamanda onun zayıf noktası da olabilir.

Amcamın zayıf noktası egosu, kendini beğenmişliği, babamın mühendis kafasına üstün gelen bir zekâ ve yaratıcılıkla, benim üzerimden kült olacak bir aile biçimini kendi bildiği yoldan yaşama geçirmiş olmanın sarhoşluğu.

Belki önceki kuşaklarda da vardı, benim rolüme hapsedilmiş çocuklar, büyüyünce ailenin hizmetkârı olan kadınlar, Çağlalar, Hülyalar, Sultanlar, Sümeyyeler, Alminalar...

Kimsenin yapmadığı bir şey yapma, başarıma arzum amcamdan mı geliyor? Yoksa sadece böyle bir geçmişten geldiğim, nadir rastlanan ve belki de hiç ifade bulmamış ayinsel ensest bir örgütün araştırma, geliştirme ve eğitim sürecinin baş eşyası olarak büyümüş olduğum için mi?

İyi niyetli olduğumdan eminim. Yapmak istediğim, araştırıp öğrenmeye çalıştığım her şey beni daha iyiye taşıdı.

Bir kurban olarak büyüdüğüm için belki. İçselleşmiş tepkilerim, beni umutsuzca daha çok içime kapanmaya, dışarıyla hiçbir bağım kalmamacasına kendime yetmeye zorlarken bir başkasına kötülük yapmakla ilgili hiçbir reseptörüm, yeteneğim ve algım gelişmemiş. Aileyi sevmeye kodlanmış genele has yapım, istismarcılarımın her birini ayrı ayrı sevmeye ve kötü yüzlerini unutup onlara güvenmeye teşvik etmiş beni. Onları mutlu etmek için nasıl davranmam gerektiğini öğrenecek motivasyonu sağlayan da aileyi sevmeye, ait olma ihtiyacımdı herhalde. Küçükken aileden asla onay alamayan ve ömür boyu açlıkla bu onayı dilenen milyonlarca çocuktan sadece biriydim. Her birinin arkasında ne hikâyeler vardır. Ah hayat ne acımasız!

Amcam, kendi elleri, beyni ve bilgisiyle, kendi beceri ve başarısı ile inşa ettiği bir ömür süren deneyinin kobayı ve kurbanı olan benim, bir gün her şeyi hatırlayıp onu ifşa etmemi ya da hiç olmazsa ölmeden keşfedip anlayıp hiçbir şey yapamadan çaresizce ölüp gitmemi istiyor olabilir. Hayır, hayır, kurgu yapmak istemiyorum. Yine de o koca egosunun bilinme arzusuyla dolu olduğunu seziyorum. Takdirimi kazanmanın umurunda olmadığına eminim. Yine de yaşamıma damga vurduğunu, babamdan daha önemli biri olduğunu düşünmem onu mutlu ederdi sanırım. Yoksa yengem onlara gitmeyi bırakmam için beni arayıp ziyaretlerimin babam ve amcamın arasını kızıştırdığını, bir süre gelmememi söylemezdi. Ne kadar zaman sonraydı bilmiyorum, yine arayıp artık gelebileceğimi, o durumun yatıştığını söylemişti. Belki de tüm bunların hepsi aile arasında kurgulanıp oynanan düzmece bir tiyatro, üzerimde yürütülen deneylerin ileri bir safhası, hatırlama yaşlarını sabote ederek geciktirme çabalarıydı.

Hamileyken İstanbul'a dönüşüm ne büyük bir çaresizlikmiş. Cafer ve annesinin kavga, kontrol ve bana varlık gösterebileceğim alan bırakmayan ortamından kaçarken cehennemime geri dönmüşüm meğer. Bir yağmurdan kaçarken doluya yakalanışım daha.

Babamın, yedi aylık karnımla Cafer'i terk edip İzmir'e arkadaşlarımın yanına doğru direksiyon sallarken telefonda birden değişmesinin, "Seni çok fazla desteklediğim için kocanı terk edip gidebildin. Geri dönmezsen maddi manevi bizi yok bil," demesinin nedeni neydi?

"Kendilerine kesme ya da yolma gibi biçimlerle zarar veren hastalar nadiren intihara eğilimli olurlar bu tür kişiler aslında bildikleri tek yolla daha iyi hissetmeye çalışmaktadırlar." Beden Kayıt Tutar

Kitapta dediği gibi, ufak ufak kendime zarar verdim hep. Tıraş ederken vajinamın dudaklarını keserim, uzun süre acır. Yanlışlıkla ama çok sık. Tırnak makasıyla tırnak diplerimi kanatırım. Sakarım. İlk eşim Vazah ile birlikte köylerde yaşarken düzenli olarak soba ile bir yerlerimi yakar, kafamı çarpıp dururdum. Bacaklarımda hatırlamadığım morluklar olur. Sakarlığın kendini cezalandırmak olduğunu okuduğum on beş yıl öncesinden bu yana kendimi yaraladığım kazalar epey azaldı. Kendimi sevmek ve şifa bulmak için az uğraşmadım. Hatta tek işim bu benim, uzmanlığım.

Yine kitapta dendiği gibi, yıllarca bulimiya hastasıydım. Karşılaştığım ileri derecede bulimik iki kişinin hâllerini görmek bırakmamda yardımcı olmuştu. Biri İngiltere'deki ev arkadaşlarımdan biri, hiçbir yediğini midesinde tutamaz, elinde sürekli ağzına gelen kusmuğu tükürmek için boş kola kutusu

gibi bir şey taşırdı (1994). Diğeri, cebinde Talcid plakaları ile yaşayan, mide kanamasından hastaneye yatıp duran ODTÜ’de bir öğrenci (2001).

1990’dı sanırım ilk kusuşum. Ankara’daki sevgilim ve ailesi ile birlikte yaşadığım süre içinde bırakmışım, ara vermişim. Eve dönüp kürtaç olduktan sonra birden çok kilo vermişim. Hiçbir şey yemiyordum. Yemeye başlar başlamaz yeniden kusmaya başlamışım (1992). İngiltere’de yine bırakmışım. Bulimik ev arkadaşım kusmayı bırakmaya çalıştığını biliyordu. Doğum günümde bana büyük bir sepet dolusu çikolata almış, üzerine de şöyle bir not yazmıştı, “Sana özel, kimseyle paylaşma. Doğum günün kutlu olsun.” Niyetini hâlâ sorguluyorum. Diğev arkadaşım ile ilişkimiz çok iyiydi, birlikte çok eğlenirdik ve bu konuda konuşabiliyorduk, büyük nimetti. Birlikte sepeti alıp dışarı çıkmış kapı kapı dolaşıp çikolataları dağıtmıştık. Anti-halloween! O gün bırakmışım kusmayı. Tıkınırcasına yememeyi de yine o evde yaşar ve ev arkadaşım ile sofistike yemekler yapıp tatlarına baka baka bırakabilmişim. Sonra yine başlamışım, eve dönünce elbette. Kıbrıs’ta üniversiteye başladığımda kusuyordum. Üniversite hayatımın çoğunda birlikte olduğum erkek arkadaşım Arman da kusuyordu, birlikte Kıbrıs’ın lüks otellerinin tuvaletlerine girip kusmaya bayılırdık. Sürekli bırakmayı deniyorduk, bu sayede sağlık durumumuz idare etmiş demek. Üniversite bitip Ankara’da ODTÜ’de mastır yapmaya başladığımda ara ara ama hâlâ kusuyordum. Talcidli kızın durumu fenaydı. Sessizce yaklaşımaya çalışmışım ona. Erkek bir öğretmene takmıştı kafayı, başka kimseyi görmüyordu gözü. Mide kanamasından yine hastaneye yattığını duymuştum en son. Sonra ayrılmışım ODTÜ’den. Onu bir daha görmedim. Ne halde şimdi acaba?

İyi niyet, iyilik ve kötü birine dönüşmemek benim için her zaman çok önemli ve değerliydi. Belki de tek değerimdi.

Üç sene boyunca her hafta en az dört beş tüm gün vajinamdan kan geldi. Ağustos 2012’de girdiğim Aile Dizimi’nde babamın tacizi ile ilgili üzerime boşalan bilgi sonrasında başlamıştı kanamalar. 17 yaşında evden kaçıp birlikte yaşadığım Ankara’daki sevgilim Emre ile internette yeniden başlayan bizim evde ve yollarda geçen iki aylık ilişkimiz sırasında kanamam düzelmiş, ilişkiyi yürütemeyip ayrıldıktan sonra yeniden kanamaya başlamışım. Ekim 2012’de başlayan kanama önce iki haftada bir iki günken gittikçe sıklaşmış her hafta dört beş gün kanar olmuşum. Altımda pedle yaşıyordum. Üç seneden fazla sürmüş olabilir. Jinekoloğun verdiği hormon ilaçları hariç her şeyi denemişim. Eczane ilaçlarına hep tepkiliydim, annem sağ olsun. Homeopati sayesinde kesilmişti önce. Sonra kısa kısa tekrarlamıştı. Başka başka homeopatlara gitmişim. Sonunda durmuştu.
